

Ispod koša

A woman in a pink shirt is shown from the chest up, reaching her right arm high to hold a red basketball. The background is a solid, bright blue. In the upper right corner, a portion of a basketball hoop and its white net is visible. The woman's head is tilted back, and her hair is slightly messy. The overall composition is dynamic and focused on the action of holding the ball.

DONNA KING

Dona King

Ispod koša

Naslov originala:
Donna King
Slam Dunk

PRVO POGLAVLJE

Ashlee je trčala, mahala i skakala. Ubacila je tricicu.

Tribeca Saints - SoHo Panthers 31:28 u utakmici Gradske lige New Yorka.

“Naprijed, Saints! Naprijed, Saints!” vikali su navijači.

Pet minuta do kraja utakmice ekipa Saintsa je vodila. Ali loptu je imala ekipa Panthersa; vodili su je po igralištu - Ashlee je jurila u obranu.

“To, Ashlee!” viknuli su navijači Saintsa kad je otela loptu. Glatko ju je vodila preko sredine igrališta, hinila kretanje u jednom smjeru kako bi si otvorila prostor za napredovanje prema košu, a tada je stala i dodala loptu kada joj se obrambena igračica Panthersa približila. Marissa je uhvatila loptu, odglumila pokušaj ubacivanja i vratila loptu Ashlee. Ashlee je sada pojurila ravno prema košu, priljubila laktove uz tijelo i bacila loptu prema košu. Lopta se odbila o ploču i uletjela u koš.

Sutkinja je dala znak za dva poena - 33 prema 28. Publika je neobuzdano klicala.

Ali Ashlee se nije osvrtna na to. Vidjela je samo loptu i svoje suigračice odjevene u sjajne plave dresove - visoke, vitke djevojke dugih ruku i nogu, zahvaljujući kojima su mogle skočiti prema košu i ubaciti loptu. Čula je samo glas svoje trenerice Erike Schrader koja je s klupe izvikivala upute.

“Napad!” viknula je dok su igračice Panthersa vodile loptu.

Sutkinja je puhnula u zviždaljku, dajući znak da je Marissa načinila prekršaj prema obrambenoj igračici Panthersa. Ashlee je pojurila niz igralište i zauzela položaj za obranu slobodnog bacanja. Obrambena igračica Panthersa promašila je slobodno bacanje, lopta se odbila o prednji rub koša, a Ashlee je skočila kako bi je uhvatila. Igračice Saintsa vodile su loptu.

“Sjajna obrana!” zagrmjela je gomila.

Gotovo četrdeset minuta publika je gledala kako Ashlee Carson oduzima, vodi, baca i prima loptu. Okupljeni su gledali kako, vodeći

loptu, kruži oko igračica Panthersa, izvija se u zraku i ubacuje loptu kroz čaroban obruč.

Odozgo su blještali redovi reflektora. Igračice SoHo Panthersa bile su izgubljene, nespretne i očajne.

“Kako Ashlee to postiže?” vikala je zapanjena publika. “Doista, kunem se da sam vidio kako leti!”

“Ashlee, gdje si bila?” Theresa Carson srtirknuta je dočekala kćer na vratima stana. “Očekivala sam da ćeš se večeras ranije vratiti kući.”

“Saintsi su imali utakmicu”, promrmrljala je Ashlee. Spustila je torbu u hodniku i krenula prema hladnjaku.

“Zašto mi to nisi rekla?”

“Jesam.”

“Ne sjećam se.” Theresa je, mršteći se, tražila ključeve na uskom stoliću u hodniku. “Slušaj, kasnim na posao. Vjerujem da ćeš napisati zadaću i rano leći. Izgledaš is-crpljeno.”

“Hej, Ashlee, kako je prošla utakmica? Jeste li pobijedili?” Ashlee je oponašala glas nježne, brižne mame, jedne od onih koje nose ruž i peku pite od jabuka. Jednu od nepostojeće vrste mama.

Theresa je podignula obrve. Pronašla je ključeve.

“Ako opet zakasnim, dobit ću otkaz. Ako dobijem otkaz, ne mogu ti kupiti odoru za Queensbridge.”

Ashlee se namrštila i odmahнула glavom. Nije odgovorila.

“Napiši zadaću”, ponovila je mama i zalupila vrata za sobom.

“Osnove rada nogu.” Erika je subotnji trening započela osnovama. Usredotočila se na četiri nove igračice koje su se pridružile ekipi Tribeca Saints. “Stojite na jastučićima stopala, tako da vam je tjelesna težina pomaknuta naprijed, koljena savijena, ruke raširene, a stražnjica spuštena. Marissa, pokaži im.”

Ashleena najbolja prijateljica izvela je poznati polučučanj, dok je Ashlee sjedila pokraj igrališta i tapkala nogom. U mislima je vrtjela novu formaciju napada koju je željela uvježbati s ostatkom ekipe.

“Iz toga položaja možete kliznuti lijevo ili desno, naprijed ili unatrag”, nastavila je Erika. “Jednostavno”, smiješila se dok je Marissa pokazivala pokrete.

“Hej, Ashlee, gdje si bila nakon sinoćnje utakmice?” Angelica se nagnula preko reda dugonogih djevojaka, odjevenih u donji dio trenirke i majicu Saintsa.

“Da, Ash, zašto nisi ostala i proslavila?” upitala je Candice. “Prvi put smo pobijedile Pantherse, uglavnom zahvaljujući tebi.”

Ashlee je slegnula ramenima.

“Da, žao mi je. Nisam mogla ostati.” Nije priznala da je kod kuće pisala zadaću iz matematike niti da joj je mama neprestano za vratom.

Ashlee, napiši zadaću. Da vidim kakve ocjene imaš iz biologije. Vidiš li koliko se ja moram mučiti radeći kao konobarica u La Sili da bih ti kupila odoru. Nemoj me iznevjeriti, Ashlee. Rad, rad, rad.

Do ispita za stipendiju Queensbridgea dijelila su je dva tjedna. Za njezinu je majku taj cilj bio golem - vrhunac njezina života.

Obitelj Carson prolazila je kroz uzastopne uspone i padove. Ashlee se sjećala kako su živjeli prije no što je njezin tata ostavio njezinu mamu zbog mlađe, ljepše žene. Tada joj je bilo šest godina, bila je plavokosa, plavooka djevojčica koja je imala sve. To je mogla dokazati veselim fotografijama snimljenim pokraj bazena.

Kada je njezin tata zauvijek otišao, Ashlee i njezina mama morale su znatno stegnuti remen. Pozdravile su se s luksuznom kućom na plaži u Miamiju. Preselile su se u trosoban stan u trošnoj zgradi u Tribeci - vrativši se Theresinim korijenima u četvrti Meatpacking, staroj četvrti New Yorka. Ulice su zimi bile prepune smeća i zapuha prljavog snijega, vreva i buka stizala je iz podzemne željeznice na kraju njihove ulice, a na obali rijeke Hudson Ashlee je u multikulturalnoj školi prvi put uzela košarkašku loptu u ruke i otkrila svoju istinsku darovitost.

“Ashlee?” doviknula je Erika. “Hej, probudi se, djevojko. Nisi li čula da zovem prvu postavu na igralište?”

Ashlee je ustala s klupe i pridružila se Marissi, Candice, Lindsay i Angelici. Napokon aktivnost koja će je odvratiti od sjećanja, pomoći joj da zaboravi.

Erika je stisnutim očima promatrala Ashlee.

“Ovo nije uobičajeno za tebe”, prekorila ju je.

“Oprostite. Što radimo?”

“Pokazujemo novima kako se zavaravaju protivnici”, promrmljala je Marissa i dodala loptu Ashlee.

“Počnite s fintiranjem glavom”, rekla je Erika. “Krenite!”

Pet djevojaka prve postave okupilo se na sredini igrališta i oblikovalo veliki krug.

Počele su dodavati loptu jedna drugoj, flintirajući jedan smjer i krećući u drugom.

“Tako zavaravate obrambenog igrača - misle da ćete krenuti desno, ali vi krenete lijevo. I, gle, otvorile ste si prolaz za neometano dodavanje. Je li vam to jasno?”

Četiri nove djevojke revno su kimnule. Pogledima punim divljenja gledale su djevojke iz prve postave dok su ih zamjenjivale na igralištu.

“Ashlee, porazgovarala bih s tobom”, rekla je Erika, ostavljajući Marissi, Lindsay, Candice i Angelici poučavanje novih igračica. Trenerica je odvela Ashlee na stranu.

“Jesi li dobro?” upitala je.

Ashlee je kimnula.

“Žao mi je zbog onoga”, rekla je porumenjevši. Razmišljala sam o nečemu drugom.”

“Mogu li ti kako pomoći?”

“Ne, sve je u redu.”

“Hajde, možda se čini kao da grizem, ali obećajem da ću se suzdržati”, potaknula ju je Erika. Posao trenerice obavljala je već petnaest godina - poučavala je djevojke disciplini, koracima unatrag, ubacivanjima u skoku, dodavanju. Ponosila se svojom sposobnošću shvaćanja djetetove osobnosti.

“Ne, doista.” Ashlee je uvijek tako postupala kada su posrijedi bila osobna pitanja. Zatvarala se čvrsto poput školjke. Ili bi rekla da je sve u redu. Izvan igrališta je glumila jednako kao i na njemu.

Erika ju je posjela na klupu.

“Dobro, hajdemo temeljito i objektivno razmotriti situaciju. Najprije ti želim reći koliko sam sinoć bila zadovoljna tvojom igrom na položaju razigravačice. Zadivila si me svojom sposobnošću predvođenja — sposobnošću da procijeniš igru i motiviraš druge igračice. Voljela bih da taj položaj zadržiš do kraja sezone.”

Ashlee je sretno uskliknula. Njezin je životni put odjednom krenuo uzlazno. Čvrsto se drži!

“Da, super! Ali, ozbiljno, Ashlee, mnogo očekujem od tebe.”

“Hvala, trenerice. Volim položaj razigravačice i neću vas razočarati.”

Pogled treneričinih čeličnosivih očiju prodro je duboko u Ashleene plave oči.

“Dovoljno si dobra da bi se probila na vrh ženske košarke”, rekla je.

“Doista to mislim mala, krenula si prema vrhuncima - prema regionalnim juniorskim ekipama, a potom ćeš i prema državnim, budeš li to dovoljno jako željela.”

Ashlee je kratko odmahнула glavom, pokušavajući shvatiti sve to, a tada je kimnula.

“Želim to!”

“Dovoljno?” upitala je Erika.

“Volim igrati košarku!” ustrajala je Ashlee. “Živim, dišem i spavam za košarku. Samo to želim raditi!”

“I ništa te neće zaustaviti?” upitala je Erika.

Ashlee se u tom trenutku osjećala poput brzog vlaka koji bučno juri kroz postaje prema svom konačnom odredištu.

“Ništa”, obećala je. “Kada sam na igralištu, želim pobijediti, vjerujte mi!”

DRUGO POGLAVLJE

Ashlee je ležala na kauču, opčinjena onime što je gledala na televiziji.

Njezin junak Michael Jordan oslobađao se dvaju obrambenih igrača i tik unutar luka krenuo u veličanstveno jednoručno zakucavanje.

Premotaj. Pogledaj još jednom. Gledaj kako se kralj Jordan usredotočio na obruč, kako je lopta odletjela ravno u mrežu.

Slušaj kako Njegovo Zračno Veličanstvo govori o svojim košarkaškim ambicijama u ranoj mladosti - kako nije primljen u srednjoškolsku košarkašku momčad, što ga je samo potaknulo da bude bolji - i kako je naposljetku završio na Sveučilištu Sjeverne Karoline gdje je pridonio pobjedi na NCAA prvenstvu. Odatle je otišao na Olimpijske igre i osvojio zlatnu medalju. Uslijedila je nevjerojatna karijera s momčadima Chicago Bullsa i Washington Wizardsa.

I ja bih to mogla, pomislila je Ashlee. Mogla bih se suprotstaviti gravitaciji i izvoditi fantastične skokove. Mogla bih osvojiti olimpijsku medalju i postati WNBA zvijezda!

Jednom davno srela je svojega idola.

Tata ju je, kao četverogodišnju djevojčicu, nakon utakmice Wizardsa podignuo na ramena i odnio da upozna Michaela Jordana. Bila je to njegova posljednja sezona na igralištu. Već je bio košarkaški bog.

Sjećala se živahnih navijačica s pomponima, Michaelova srdačnog osmijeha i urlanja gomile u pozadini...

“Dakle, za danas si se dovoljno odmarala.” Theresa je prišla televizoru i ugasila ga. “Previše vremena tratiš na gledanje toga starog DVD-a umjesto da se usredotočiš na učenje.”

“Mama, nedjelja je. Pusti me.”

“Nedjelja je najbolji dan za učenje”, ustrajala je Theresa. “Nema ometanja. Nema opravdanja.”

Svakog se vikenda događalo isto - čim bi Theresa zatekla Ashlee opuštenu na kauču, započela bi o školi.

“A kad ću se opustiti?” upitala je Ashlee i namjerno legla još dublje u meke jastuke.

Njezina je mama slegnula ramenima.

“A kad ću seja opustiti?” odvrtila je. Šest dana u tjednu radila je u restoranu poslužujući pizzu i jela od tjestenine. Preostalo vrijeme provodila je u kupnji i čišćenju, živeći dalje najbolje što je mogla.

Ashlee je uzdahnula i skočila s kauča.

“Čudna si, mama. Znaš li to?”

“Da, čudna. Čudno je to što želim da dobiješ školsku stipendiju. Čudno je to što želim da moja kći dobro uči i postane liječnica, a ne konobarica kao njezina majka.”

“U redu, shvatila sam. Ali to ti je postalo previše važno - poput opsesije.” Ashlee je bila raspoložena za svađu.

“Pripazi na ton”, upozorila ju je Theresa. “Razmisli, Ash. Nemaš vremena za opuštanje zbog Saints-a, a ne zbog zadaće. Ta ti ekipa oduzima sve slobodno vrijeme.”

“Ma, ne opet o tome!” ogorčeno je rekla Ashlee. Krenula je u svoju sobu, ali je njezina mama pošla za njom.

“Znaš da nemam ništa protiv sporta u školi”, nastavila je Theresa. “Dobro je održavati kondiciju - slažem se. Ali ne sviđa mi se to što ti Saints-i oduzimaju slobodno vrijeme. Tome se protivim.”

“Možeš se protiviti koliko god želiš”, odvrtila je Ashlee. Sjela je pred ogledalo i dugu, plavu kosu svezala u visoki rep. “Kako god bilo, namjeravam i dalje igrati sa Saintsima. Erika me je stavila na položaj razigravačice za ovu sezonu, ako te zanima!”

Theresa je neko vrijeme šutjela zagledana u kćerin odraz u ogledalu. Sjetila se nečega iz daleke prošlosti, što ju je uplašilo. Možda to što ju je Ashlee, visoka gotovo metar i osamdeset centimetara, velikih plavih očiju i plave kose, tada i u svakom trenutku podsjećala na njezina oca Roberta. Naglo je udahnula.

“Zašto zuriš u mene?” upitala je Ashlee, bacivši četku.

“Tek tako.” Theresa je prigušila buru osjećaja koji su zaprijetili da će je preplaviti. Progovorila je hladno. “Ovako ćemo, Ashlee. Ili ćeš sama pronaći više vremena za učenje prije ispita za školsku stipendiju, ili ću ti zabraniti da ovu sezonu igraš sa Saintsima”

Ashlee je naglo udahnula i okrenula se.

“Ne možeš mi to zabraniti!”

Theresa je stisnula usne, ostavljajući dojam odlučnosti.

“Mogu i hoću”, hladno je rekla. “I zato više nećemo raspravljati. Škola je na prvomu mjestu, Ashlee, svidjelo se to tebi ili ne.”

“Dakle, zašto se još nisi prijavila za ženski košarkaški kamp?” upitala je Marissa.

Ashlee je skočila postrance kako bi izbjegla bljuzgavu, napola smrznutu lokvu, i sudarila se sa staricom koja je šetala psa.

“Zato!” odgovorila je.

“Zašto zato?” Skrenuvši u vjetrovitu ulicu Hudson, Marissa je navukla vunenu kapu niže na čelo.

“Slušaj, ako ne budeš u košarkaškom kampu u Miamiu ovoga ljeta, nećeš imati izgleda za ulazak u državno juniorsko natjecanje u Portoriku.”

“Ma, nemoj mi reći”, promrmljala je Ashlee. Marissa i ona išle su prema parku Duane gdje su se trebale sastati s Angelicom i zajedno otići u dvoranu. “Reci to mojoj mami!”

Marissa je zacoktala jezikom.

“O, da, zaboravila sam.”

“Kako si mogla zaboraviti toga zmaja od moje mame?” smijući se upitala je Ashlee. “Znaš, onoga koji stražari na vratima mogega stana i riga vatru na sve moje prijatelje.”

“Ne dopušta ti da se prijaviš, ha?”

“Još gore”, priznala je Ashlee. “Zadnji joj je potez prijatnija kako će mi zabraniti da igram sa Saintsima ako ne budem više učila za stipendiju.”

“Više učila?” Marissa je znala da je Ashlee učila po cijele dane, svaki dan. Mašući kako bi privukla pozornost Angelice koja je stajala na ulazu u park, u nevjerici je odmahнула glavom. “Što ona želi - glavato čudovište za kćer?”

“Zapravo, da”, s uzdahom je rekla Ashlee i zastala. “Jedno je sigurno: mama ne želi da budem košarkašica.”

“Kao tvoj tata”, shvatila je Marissa.

Kao Robert Elkin koji je početkom devedestih godina igrao za Miami Heat i spektakularno propao zbog alkohola i žena.

Ashlee je kimnula.

“Shvatila si”, tiho je rekla prije no što je Angelica dotrčala k njima i započela priču o superzgodnom dečku kojega je upravo vidjela na vratima sportske dvorane.

Ashlee je do kasno ostala u dvorani, dugo nakon što su Marissa i Angelica otišle za božanstveno zgodnim frajerom. Imala je dovoljno vremena da još vježba ubacivanje i stigne kući prije no što se njezina mama vrati s posla.

Željela je usavršiti rotaciju unatrag pri izbačaju, što je značilo jači zamah zapešća. Udaljila se malo od koša, naciljala i bacila loptu pa svaki put uzmaknula dva koraka dok nije stigla do linije za “tricu”. Taj je postupak deset minuta ponavljala potpuno usredotočeno, a tada je odlučila završiti i istuširati se.

Dok ju je vruća voda peckala i obavijala parom u kabini, Ashlee se sjetila Marissinih riječi. Da, njezin je tata nedvojbeno bio uzrok mamine nesklonosti košarci. Theresa je mogla do besvijesti govoriti o stipendiji za Queensbridge i o Ashleenoj budućnosti, ali je pravi uzrok bilo ono što joj se davno dogodilo s njezinim tatom.

“Ha!” Ashlee je zabacila glavu kako bi joj voda pljuštala po licu. Katkad vam netko drugi mora pokazati pravo stanje stvari.

A Marissa joj je bila dobra prijateljica - jedna od najboljih.

“Shvaćam!” glasno je rekla Ashlee. “Prvi put u životu doista shvaćam mamu!”

“Mama, trebale bismo razgovarati”, počela je Ashlee.

Bila je nedjelja, kasno navečer. Sjedila je za stolom u svojoj sobi kad se njezina majka vratila kući, ali je Theresa osjetila miris šampona i opazila Ashleenu mokru kosu. Shvatila je da je ponovno bila u dvorani.

“O čemu bismo mogle razgovarati?” ogorčeno je pitala Theresa. “Ja odem na posao i ostavim te učiti. Ti me ne poslušaj, već umjesto toga izađeš s prijateljicama. Kraj priče.”

Ashlee je pregrizla jezik. Nije željela ući u raspravu o tome da je zadaću napisala prije no što je izašla. Ovo je bilo mnogo važnije. “Riječ je o tati”, ustrajala je.

Theresa je klonula na kauč i zatvorila oči.

“Je li nazvao?”

Ashleeno je srce pretrnulo kad je izustila ono što je željela reći.

“Nije. Nisam razgovarala s njim od Božića. Želim reći da je tata pravi razlog zbog kojega ne želiš da igram košarku, zar ne?”

Njezina je mama naglo otvorila oči. U njima nije bilo ni zaprepaštenosti ni obrambenog stava.

“Razlog nije stipendija”, nastavila je Ashlee. “Priznaj, mama. Obje znamo da mogu te ispitate proći kao od šale, bez ikakvih problema. A to nije hvalisanje — to su ti učitelji rekli na roditeljskom sastanku, a preda mnom svaki dan govore svim drugim učenicima: ‘Budeš li marljiv kao Ashlee Carson, bla, bla, bla, i ti ćeš biti odličan učenik!’”

“Ipak moraš učiti”, hladno je rekla njezina mama. “Ne možeš si dopustiti da sada popustiš.”

“Mama, slušaš li me? Ja to mogu. Mogu se lako upisati u Queensbridge i ti to znaš. Ali naša je situacija složena zbog tate i zbog onoga što nam je učinio.”

“To nije istina, Ashlee. Ti si još dijete. Ne znaš što govoriš.”

Ashlee je odmahнула glavom.

“Ne želiš priznati, ali upravo me zbog toga ne podupireš, ne dolaziš gledati moje utakmice i mijenjaš temu kada god počnem govoriti o košarci.”

“Dosta je optužbi”, rezignirano je rekla Theresa. Ustala je i otišla u malenu kuhinju, napravila si jaku kavu te, ne pitajući, natočila Ashlee sok od naranče. “Razmiš-ljam samo o onome što je najbolje za tebe, čak i ako je tebi teško povjerovati u to.” Ashlee je zurila u mamina leđa - u dugu, tamnu kosu pričvršćenu visoko na glavi, u bijelu košulju i jednostavnu crnu suknju koju je nosila na poslu. “Zaboravi to. I zaboravi OJ”, otresla se i ljutito izašla iz sobe.

Tako je njezina obitelj uvijek reagirala kada bi pokušala načeti mračne, potisnute teme - okretali su joj leđa i postupali s njom kao s malim djetetom.

Ashlee se srušila na svoj krevet. Dakle, više nikada neće pokušati razgovarati s mamom. Umjesto toga zamolit će Eriku da joj osigura mjesto u kampu. Učinit će to sutra i neće reći Theresi jer joj glupa školarina nipošto neće stati na put do košarkaškog uspjeha.

“Koliko jako to želiš?” upitala ju je trenerica.

“Dovoljno!” odgovorila je.

Dovoljno da se usprotivi mami i čuva tajne. Dovoljno da laže i glumi.

Taj podzemni vlak ništa neće zaustaviti. Jednoga dana u bliskoj budućnosti bit će najcjjenjenija igračica WNBA. Odlučit će to. I tada će ona, Ashlee Carson, biti poput Njegova Zračnog Veličanstva. Vodit će svoj tim prema vrhuncima - a potom prema zvijezdama!

TREĆE POGLAVLJE

Brooklyn All-Stars - Tribeca Saints 16:12.

Ekipa Saintsa zatražila je time-out na sredini prvog poluvremena. Erika je okupila svoju ekipu na klupi.

“Lindsay, ovo ti je treća tehnička pogreška u pet minuta”, Erika je upozorila visoku igračicu centra. “Ohladi se malo. Courtney, ti ulaziš. Candice, ni ti danas ne igraš dobro. Možeš sjediti na klupi s Lindsay. Tiffany, ovo je tvoja prilika da zablistaš.”

Dok je trenerica izvodila zamjene, Ashlee je pokušavala shvatiti u čemu griješe.

Istina je da je ekipa Ali-Starsa imala jaku obranu, a i sudac je zatražio smirivanje igre, ali nisu zbog toga gubile. To je zbog mene, zaključila je Ashlee. Ne predviđam Marissina utrčavanja prema košu i ne dodajem Angelici dok je slobodna. Istina je, nisam usredotočena!

Time-out je istekao, a Ashlee je otkrila uzrok problema. Kada je službenik dao znak za ponovno pokretanje sata, bila je na prstima i spremna za igru.

“Dobra blokada, Ashlee!” vikali su navijači hrabreći svoju ekipu. “Hej, dobro driblanje, Courtney! Naprijed, Saintsi, naprijed!”

Ashlee je primila Courtneyino dodavanje i driblala preko igrališta. Kad joj se obrambena igračica približila i na nedopušten način oduzela loptu, Ashlee je podignula obje ruke u znak prosvjeda.

Ali sudac nije primijetio pogrešku, dopustivši da igračica centra All-Starsa uzme loptu i pojuri prema njihovoj koši. Ashlee je brzim i sitnim koracima krenula za njom i blokirala je prisilivši je na žurno šutiranje zbog čega se lopta odbila o obruč. Ashlee ju je uhvatila.

“Naprijed, Ashlee!” vikali su navijači.

Trenerica Erika bila je na nogama, potičući Ashlee na šutiranje.

Ashlee je vodila loptu i dodala je Courtney. Courtney je izvela fintu udesno i s dvije ruke dodala loptu Ashlee koja je pojurila prema koši. Bila je slobodna - u blizini nije bilo suigračica - a približavale su joj se dvije igračice All-Starsa. Ubacivanje je moralo biti dugačko i precizno. Nagnula se unatrag, naciljala i uputila loptu prema koši.

Lopta je poletjela visoko. Gledaoci su zadržali dah, napeto iščekujući što će se dogoditi. Letjela je ravno i precizno te uletjela u koš.

Erika je u znak trijumfa visoko podignula šaku. Razlika se svela na jedan poen. Publika je neobuzdano klicala.

“Hajdemo!” promrmlijala je Ashlee svojim suigračicama. Bile su pod pritiskom; morale su održati zamah u igri.

Marissa se nasmiješila.

“Krenulo nam je!”

Ekipa Saintsa uspješno je igrala do kraja poluvremena, postigavši još četiri koša, a obrana All-Starsa se raspala. Rezultat je na poluvremenu bio 26:16.

“Dajmo sve od sebe!” rekla je Erika svojoj ekipi, okupivši je u zbijen krug. “To je ključ za preostali dio igre. U svakom slučaju zadržite loptu. Ashlee, održavaj intenzitet - ne popuštaj, dobro?”

Ashlee je kimnula, duboko dišući. Znala je da je ponovno u formi i da sve ovisi o njezinu stavu. Najbolje smo! ohrabrila je ekipu.

“I, Marissa, ne moraš se isticati”, upozorila ju je Erika. “Igraj timski, gledaj što se događa na cijelom igralištu, kao Ashlee.”

Uz savjete trenerice igračice Saintsa izašla su na igralište, spremne za drugo poluvrijeme. I igračice All-Starsa doimale su se ohrabreno timskim razgovorom. Krenule su s loptom i povele je prema košu Saintsa.

“Angelica, preuzmi!” viknula je Ashlee kad je najviša igračica All-Starsa fintirala i prošla pokraj Courtney.

Krilna igračica All-Starsa izbjegla je Angelicu i šutirala s ruba reketa, ali je Ashlee već bila ondje. Skočila je visoko i izvila se kako bi desnom rukom oduzela loptu.

Protunapad, vođenje lopte do suparničkog koša, finta nogom ulijevo, pokret udesno prema košu, koš polaganjem.

Još dva poena! Krenulo im je, bile su na putu prema pobjedi.

Konačan rezultat Tribeca Saints - Brooklyn All-Stars 46:29.

“Dakle, čujem da ste se ti i Marissa prijavile za košarkaški kamp mladih sljedeći tjedan”, rekla je Erika Ashlee s očitim ponosom.

Bilo je to netom nakon utakmice s Ail-Starsima, kasno navečer, kad se dvorana ispraznila, a podvornici su gasili svjetla.

Ashlee je zakopčala jaknu i s trenericom izašla na mračnu ulicu. Na golemim reklamnim panoima blještale su neonske reklame za sjajilo i limuzine, nove filmove i maškaru za produljivanje trepavica.

“Da, prilično sam uzbuđena zbog toga”, priznala je. “Hvala vam jer ste u zadnji tren poslali moju prijavu.”

“Ove je godine mnogo prijavljenih”, upozorila ju je Erika. “Moraš igrati kako najbolje znaš ako se želiš istaknuti.”

“Hoću.” Hoću! Hoću!

Trenerica je stala ispod ulične svjetiljke i, držeći ruke u džepovima, pogledala svoju štíćenicu ravno u oči. “Ashlee, znaš li po čemu se izniman igrač razlikuje od igrača koji je samo darovit?”

Ashlee je brzo odmahнула glavom.

“Po tome što ostvari dobru izvedbu u odlučujućem trenutku, kao što si je ti večeras izvela. Po tome što postiže koševе zahvaljujući porivu i čistoj moći volje. Shvaćaš li što želim reći?”

“Mislim da shvaćam”, rekla je Ashlee kimajući.

“Nemoj samo misliti - znaj! Taj biser znanja je moć.”

Ashlee je ponovno kimnula i sada pogledala Eriku s više samopouzdanja.

Prodoran pogled treneričinih očiju polako se ublažio kada je promijenila temu.

“Hoće li tvoji doći u Miami u vrijeme kampa?” upitala je.

Ashlee je porumenjela.

“Ne. Mama ne voli gledati kako igram.”

“Ah, da, zaboravila sam. A tvoj tata? Je li on tvoj navijač?”

“Da, on voli košarku.” Obrazi su joj se zapalili od zbunjenosti izazvane spominjanjem njezinog tate. “Zapravo, on je bio profesionalni igrač.”

Erika je širom otvorila oči. Punih šest godina bila je Ashleena trenerica, ali to nije znala. “Dakle, od njega si naslijedila darovitost! Zašto mi to nisi rekla?”

“Zato jer ne razmišljam o tome. Tatu gotovo i ne viđam. Otišao je dok sam bila mala.”

“Da, ali profesionalac! Možda sam čula za njega. Tko je on?”

Ashlee je duboko udahнула. Ušla je preduboko da bi se izvukla.

“Robert Elkin”, priznala je gotovo šapatom.

“Robert Elkin iz Miami Heata!” uskliknula je Erika. “Djevojko, puna si iznenađenja. Vjeruj mi, Robert Elkin bio je veličanstven na vrhuncu svoje karijere.”

“Dobar kao Michael Jordan?” upitala je Ashlee uz škrti osmijeh. Što ju je potaknulo da ondje, u tom trenutku, progovori o svojem ocu? Je li poludjela?

Erika se glasno nasmijala.

“Michaelu Jordanu nitko nije ni do koljena! Čak ni tvoj tata, Ashlee. Ali Elkin se isticao krajem osamdesetih”, potvrdila je. “Vjeruj mi, bio je pravi igrač!”

“Ashlee, nisi valjda!” uskliknula je Marissa. “Tvoja mama će poludjeti ako dozna!” Razgovarale su ispred učionice za biologiju, prije učiteljeva dolaska. Ashlee se upravo povjerala Marissi da je sklopila tajni dogovor s tatom.

Dakle, to je doista bio hrabar potez - nazvati Roberta kako bi otišla u kamp bez mamina dopuštenja.

Toga se dosjetila dok je noć prije ležala u krevetu. Razmišljala je o onome što je rekla Eriki i sjetila se kako su joj oči zaiskrile kada je spomenula Roberta Elkina. A ideja je samo bljesnula - jedna od onih koje vas obuzmu i ponesu - da može otići i otputovati u Miami bez mamina dopuštenja i znanja.

To je, dakako, podrazumijevalo nekoliko laži. Ali kad bi Theresi rekla istinu, strašno bi se posvađale i Ashlee bi nedvojbeno izgubila, sudeći po tome kako se njezina mama u posljednje vrijeme ponašala zbog školske stipendije.

Imam li hrabrosti za to? zapitala se u mračnoj sobi. A tada: Koliko jako želim otići u taj kamp? Odgovori su u njezinu umu poskakivali poput loptica za stolni tenis, amo-tamo. Naposljetku se sjetila što je Erika rekla o porivu i moći volje. To je ono što sada moram učiniti, odlučila je. Tada je uzela telefon i otipkala broj.

“Mama će ti poludjeti” ponovila je Marissa.

“Mama neće doznati”, objasnila je Ashlee. “Nazvala sam tatu i rekla mu da trebam zrakoplovnu kartu za Miami. Natjerala sam ga da mi obeća da me neće odati.”

Prije bilo kakva odgovora nastupila je duga tišina. A tada joj je tata rekao da će joj udovoljiti. Bez pitanja. Bez rasprave.

“Idem u košarkaški kamp za mlade”, rekla mu je Ashlee. “To mi je dogovorila moja trenerica, Erika Schrader.”

Ponovno tišina.

“Ona misli da preko toga kampa mogu ući u juniorsko natjecanje u Portoriku. Slušaj, tata - mama ne mora doznati ništa o tome, može?”

Ali veza se u tom trenutku prekinula, a tata je nije ponovno nazvao. Ashlee je mogla samo čekati, nadati se i moliti da joj poštom stigne zrakoplovna karta.

Marissa je otvorenih usta stajala na školskom hodniku.

“O, Bože, što ćeš joj reći?”

“Reći ću joj da ću biti kod tebe.” Ashlee je već odlučila što će reći mami. “Kamp se održava tijekom produženog vikenda, odmah poslije ispita za besplatnu školarinu. Reći ću mami da zaslužujem predah i da ću vikend provesti kod tebe.”

Marissa je neko vrijeme razmišljala, a tada je kimnula.

“Dobro. Ali, što ako tvoju priču provjeri s mojom mamom?”

Gospodin Baron, učitelj biologije, išao je prema njima.

“Neće”, Ashlee je žurno uvjerila Marissu. “Mama će biti toliko napeta zbog posla i svega, i toliko će joj laknuti jer sam napokon izašla na prijamni ispit za Queensbridge, da neće nazvati. Marissa, hoćeš li potvrditi moju priču ili nećeš?”

Njezina se prijateljica namrštila kad ih je učitelj biologije uveo u kabinet.

“Dobro, Ash”, promrmljala je. “Ali, nadam se da znaš što radiš!”

Ashlee je toga vikenda ugađala svojoj majci i učila za ispit. Bile su joj potrebne dobre ocjene iz biologije i matematike pa je u subotu ponavljala bitno gradivo, trudila se i provjeravala jesu li podaci pohranjeni u njezinoj glavi.

“Ovo je posljednji veliki trud”, podsjetila ju je mama, zadovoljna što je njezina kći, opružena na krevetu, okružena knjigama.

“Da, znam. Usput, Marissa me pozvala da ovaj vikend dođem k njoj, da se opustim nakon ispita. Rekla sam joj da može.”

Theresa ju je tek napola slušala, pregledavajući poštu. Reklame, još reklama, izvješće o stanju kreditnog računa - pismo s pečatom Miamia za Ashlee...

Ashlee je podignula glavu i opazila iznenađen izraz mamina lica. Vidjela je dugačku bijelu omotnicu i skočila kako bi je uzela.

“To je od tate”, promrmljala je te je neotvorenu gurnula pod jastuk. Theresa se namrštila.

“To vidim. Ali otkada ti piše?”

Ashlee ju je prostrijelila gnjevnim pogledom.

“Ja sam njegova kći, sjećaš se?” Theresa se okrenula. “Možda bi se on toga trebao češće sjetiti”, rekla je sebi u bradu. Zamalo se ponovno vratila u Ashleenu sobu, ali se predomislila.

Ashlee je duboko udahнула. Žarko iščekivano pismo potajice je pogledala tek kad je njezina mama uzela ključeve i krenula na posao. Uzela ga je ispod jastuka, okrenula ga licem prema gore i osjetila pravokutan karton zrakoplovne karte u omotnici. Dugo je držala drhtavim prstima i gledala glatku, bijelu omotnicu.

Napokon ju je otvorila. Unutra je bila naškrabana poruka njezinog tate.

“Dočekat ću te u zračnoj luci. Vidimo se u petak. Robert.” I priželjkivana karta - Ashleena propusnica za izlazak iz mamina svijeta konobarenja, pritiska i stresa. Za ulazak u svijet o kojemu je sanjala.

Harlem Suns - Tribeca Saints 26:29. Šest minuta prije kraja utakmice ekipa Suns a je zatražila time-out. Izvela je zamjene i isplanirala završne minute utakmice. Uvele su novu igračicu s klupe. Ona je, brza i agresivna, oduzela loptu Courtney, a potom i Ashlee, te lako zakucala loptu u koš. Ekipa Harlema sada je bila u maloj prednosti.

Ashlee je bila ljuta na sebe. Kako je mogla izgubiti loptu i dopustiti da protivnice povedu? Nije čuvala svoju loptu, a novopridošla igračica s brojem 8 imala je spretne ruke i brze noge.

“Naprijed, Sunsi!” Bučni navijači izvikivali su i klicali kad je sat pokazivao tri minute do kraja utakmice.

“Pazite na blok!” upozorila je Erika s klupe.

Ashlee je ovaj put dobro procijenila i kliznula pokraj igračice Harlema zadržavši loptu. Te su djevojke bile dobre - visoke i sportski građene, vjerojatno najbolja ekipa s kojom su Saintsi igrali te sezone.

Kad je Ashlee presrela dodavanje suparnica i pojurila prema košu s protivničkom igračicom broj 8 za petama, odlučila je kako je vrijeme

za uzvrat. U trenu je dodala loptu Angelici koja je pojurila, brzo se približavajući liniji za "tricu".

Angelica je izvela fintu skoka, a tada je loptu dodala Ashlee. Misli brzo! Ashlee je uhvatila loptu, jednom je odbila o tlo i izvela šut.

Harlem Suns - Tribeca Saints 30:32. Minuta do kraja utakmice.

"Nemojte pogriješiti! Nemojte pogriješiti!" Treneričine riječi odzvanjale su u Ashleenim mislima. Igračice Saints sa pripremile su se za obranu na središnjoj crti dok su im se protivnice približavale. Šuterica Sunsa vodila je loptu i dodala je oko perimetra, tražeći točku napada. Nisko do-davanje je spriječeno, ali je šuterica Harlema uskoro ponovno oduzela loptu i podignula je kako bi procijenila stanje na terenu. A tada je naglo krenula prema košu, odlučna u namjeri da postigne poen.

Ashlee je brzo ušla u obrambeni način igre te spretno skočila između obruča i agresivne šuterica Harlema. Sudarile su se i začuo se zvuk zviždaljke.

"Prekršaj u napadu!" viknuo je sudac.

"Energичno!" viknula je Erika s klupe. "Ashlee, uspori i raširi igru. Čuvaj loptu. Drži se!"

Samo nekoliko sekundi do kraja utakmice igračice Saints sa ubacile su loptu, a trenutak poslije čula se završna sirena. Pobjeda!

Ashlee je nestala pod skupinom nasmijanih suigračica koje su je tapšale po leđima, u svijetloplavom čvoru isprepletenih ruku i nogu, na sredini igrališta.

A najbolji mogući osjećaj bio je izroniti iz slavljeničke momčadi - s osjećajem kao da si na vrhu svijeta, sa spoznajom da možeš učiniti bilo što, poći bilo kamo i više se nikada ne plašiti ničega i nikoga!

"Bravo!" rekla joj je Erika s osmijehom.

Njezina je ekipa pobijedila u najtežoj utakmici sezone. Njezina razigravačica održala je zajedništvo ekipe i dovela je do pobjede.

"I sretno u Miamiju", dodala je. "Samo naprijed, djevojko. Sada te više ništa ne smije zaustaviti!"

ČETVRTO POGLAVLJE

“Ovo mi se i dalje ne sviđa”, Marissa je priznala Ashlee.

U nedjelju rano ujutro sjedile su na Ashleenu krevetu i sastavljale popis stvari koje moraju ponijeti u Miami. Vrata su bila zatvorena, a Marissa je šaptala.

Ashlee se namrštila.

“Što ti se zapravo ne sviđa?”

“Laganje tvojoj mami.”

Dva para Air Jordan tenisica, dva para hlača trenirke, četiri majice kratkih rukava, dvije majice dugih rukava... Ashlee je pomnjivo prelazila svoj popis. “Jesu li dvije majice dugih rukava dovoljno?”

“Ash! Slušaj me - što ako tvoja mama otkrije?”

“Neće. Možda bih mogla ponijeti manje majica kratkih rukava i tri majice dugih rukava. O, ne, zaboravila sam. Na Floridi će biti vruće, čak i u ovo doba godine.”

“Gadno ćemo nadrapati ako otkrije. Zašto glumiš noja?”

Ashlee je napokon podignula glavu.

“Misliš da guram glavu u pijesak?”

“Da, ne želiš se suočiti. To je veliki rizik.”

“A ti mi ne želiš pomoći?” upitala je Ashlee tonom optuživanja, odjednom ljuta na Marissu. “Poznaješ me samo od sedme godine. Najbolje prijateljice smo samo od devete godine!”

Marissa je uzdahnula i odmahнула glavom.

“Ne brini se, neću te iznevjeriti. Ali zabrinuta sam, Ash. Zabrinuta sam za tebe.”

I Ashlee je uzdahnula.

“A što drugo mogu? Mama bi poludjela kada bi doznala da ću dio vikenda provesti trenirajući s Erikom umjesto da učim. A, opet, ako ne budem trenirala, neću ostaviti dobar dojam u kampu. Ništa drugo ne mogu učiniti.”

“Ali što je s tvojim tatom?” Marissa je načela drugu temu koju je Ashlee pokušavala zaboraviti. “Kako to da je on odjednom toliko velikodušan, šalje ti zrakoplovnu kartu i sve to?”

Ashlee je slegnula ramenima.

“Imam kartu - ništa drugo nije važno.”

Marissa je poluzatvorenih očiju i prekriženih dugih nogu gledala plakate Michaela Jordana na zidu Ashleene sobe.

“Pa dobro”, rekla je odustajući. “Nadajmo se da će upaliti.”

Djevojke su skočile začuvši zvuk spuštanja kvake i brzo sakrile popise kad je Theresa provirila kroz vrata.

“Da, da, znam, idem”, žurno je rekla Marissa. “Ashlee mora učiti, a ja je zadržavam. Odlazim. Bok!”

Theresa je ušla kad je Marissa projurila pokraj nje.

“Gdje ti je plan učenja za večeras?” upitala je prevrćući papire na Ashleenu stolu.

“U glavi.”

“Trebala bi ga zapisati. Tada možeš precrtati teme koje ponoviš.”

“Mama, tko piše test?” pobunila se Ashlee. Pažljivo je sakrila zrakoplovne karte u unutarnji džep školske torbe, ali joj je ipak bilo neugodno dok je mama prevrtala po njezinim stvarima.

“Što ti piše otac?” upitala je Theresa, bezuspješno nastojeći zvučati opušteno. “U pismu koje ti je poslao - kakve su vijesti?”

“Uobičajeno”, promrmljala je Ashlee. “Odnosno, nema vijesti. Znaš tatu.”

“Pa, zašto ti je pisao?” ustrajala je Theresa.

Ashlee je slegnula ramenima.

“Vrlo si tajnovita. Mogu li vidjeti pismo?”

“Ne dolazi u obzir, mama - upućeno je meni. A ionako, pročitala sam ga i bacila.” Osjetivši strah, Ashlee je odgurnula mamu od stola i sjela. “Moram učiti, dobro?”

“Ne vjerujem Robertu”, konstatirala je Theresa i nevoljko odustala. “Što želi?”

“Ništa. Baš ništa.” Ashlee je pognula glavu kako bi izbjegla daljnje majčino zapitkivanje.

Theresa je zurila u Ashleen potiljak, ponovno preplavljena strašnim osjećajem da njezina kći postaje sve više nalik na oca. Ali to nikako nije mogla spriječiti. Barem joj je košarka privremeno bila sporedna jer se Ashlee doimala usredotočenom na školsko gradivo. Zahvalna zbog toga, Theresa je izašla i zatvorila vrata.

* * *

“Dakle, što su ti slabe točke?” upitala je Erika Ashlee.

U utorak poslije nastave vježbale su u školskoj dvorani. Ashlee je lagala Theresi, kao i inače. Rekla joj je da te večeri namjerava učiti u knjižnici.

Treneričino je pitanje iznenadilo Ashlee. Morala je dobro razmisliti o odgovoru.

“Mislim da katkad ne vidim cijelo igralište”, priznala je. “Previše sam usredotočena na svoj prostor.”

Odjevena u plavu trenirku, s bijelim šalom omotanim oko vrata, Erika je kimnula.

“Uvijek budi svjesna svojih suigračica. Pravilno dodavanje iziskuje iznimnu vremensku preciznost. Kao i ubacivanje u koš. Svjesnost. To dolazi s iskustvom.”

Ashlee je kimnala slušajućiiskusnu trenericu. Premda je u dvorani bilo pro hladno pa su u hladnom zraku vidjele maglicu svojega daha, bila je opuštena i zagrijana nakon petnaestominutnog vježbanja šuta polaganjem.

“I mislim da bih mogla ojačati noge”, priznala je.

Erika je ponovno kimnula.

“Za to će biti dovoljno malo više trčanja i skakanja preko užeta deset minuta dnevno. A što je s tvojom mentalnom čvrstinom, Ashlee? To je još uvijek veliko pitanje. Smatraš li da je imaš?”

Ashlee je stajala ruku oslonjenih na bokove. Zagledala se u visoke reflektore na stropu i slušala kako Erikin glas odjekuje praznom dvoranom.

“Što to točno znači - ‘mentalna čvrstina’?” upitala je. “Moram li biti gruba i sebična da bih stigla na vrh? Želite li to reći?”

“Nipošto!” odgovorila je Erika. “Govorim upravo suprotno. Sebičan igrač ne postiže ništa. Moraš biti otvorena i prilagodljiva. U tebi vidim obje značajke - nema problema.”

“Dakle, kako bih trebala biti ‘čvrsta’?” Ashlee je bila zbunjena.

Erika joj je pokušala objasniti.

“Uzmimo za primjer tvojega junaka, Michaela Jor-dana. Bio je simpatičan. Doista omiljen - zar ne?”

Ashlee je kimnula. U trenu je zamislila Michaelovo skladno kretanje - lagano, ujednačeno, spretno, ne otvoreno agresivno.

“Taj je čovjek bio dostojanstven”, nastavila je Erika. “I karizmatičan. Na igralištu je bilo još devet igrača, ali ljudi su gledali samo u njega.”

“Da”, složila se Ashlee. Bilo joj je potpuno jasno što Erika govori.

“Ali ipak, znaš što?” s osmijehom je upitala trenerica. “Michael Jordan bio je i najodlučniji, najuporniji igrač u povijesti. Njegova moć volje vladala je na igralištu. Mrzio je poraze.”

“Da, shvaćam.”

“Ne, slušaj. Ljudi koji su ga najbolje poznavali - drugi igrači - osjećali su strahopoštovanje. Sjećam se da mi je jedan čovjek rekao kako je doživljavao Michaela. Rekao mi je da je Michael iza tog stava ljubaznosti imao sportsko srce ubojice.” Ashlee se naježila. U mašti je odmah vidjela Michaelovo lice u važnim trenucima igre. Oči usredotočene, a jezik malo isplažen pri skoku.

“Govorite o volji za pobjedom?”

“Iznad svega”, potvrdila je Erika. “Mnogo je djevojaka izgubi do srednje škole. To nije ženstveno, nije cool. Osim toga, to ponajprije ovisi o tome kako si ustrojena.”

“Ustrojena za pobjede!” Ashlee je to itekako posjedovala.

“To imaš ili nemaš u srcu”, zaključila je trenerica. “Ako imaš, bit ćeš nepobjediva.”

“Pa, tada se nadam da to imam”, rekla je Ashlee s tihom odlučnošću.

Erika se prodorno zagledala u nju.

“Vrijeme će pokazati”, promrmljala je, krenula prema vratima i ugasila svjetla.

“Odsjest ćemo u Sheratonu”, rekla je Marissa. “Moj tata je uzeo dva slobodna dana kako bi mogao ići. Mama me hrani bjelančevinama i ugljikohidratima za energiju.”

“S kojom tvrtkom putujete?” upitala je Ashlee. Bila je srijeda poslijepodne. Tjedan je brzo odmicao.

“S Deltom. A ti?”

“American Airlinesom iz zračne luke JFK-a. Moram doći u dva sata.” Ashleen ispit završavao je u podne. Ostalo joj je dva sata da stigne u zračnu luku na drugom kraju grada. Razgovor o Marissinim roditeljima i o finom hotelu na neki ju je način uznemirio.

“Kao i mi”, shvatila je Marissa. “Hej, možemo se sastati i zajedno otići taksijem!”

Ashlee je odmahнула glavom.

“Ne, lakše mi je podzemnom željeznicom. Sve sam isplanirala.”

“Jesi li sigurna?” upitala je Marissa. Stajale su na uglu ulice i razgovarale uza zvuk automobilskih truba i tutnjavu prometa. “Znaš što? Želudac mi se zgrči kada god pomislim da ću ući u zrakoplov. A ti? Jesi li napeta?”

“Jesam”, priznala je Ashlee. Glava joj je bila puna naučenih činjenica — anatomije ljudskoga tijela za biologiju, algebarskih jednadžbi za matematiku. Činjenice su joj prštale iz mozga.

A uza sve to, bila je napeta jer će izaći na košarkaško igralište kako bi dokazala da dobro igra. I ne samo dobro, već najbolje.

Trčanje, skakanje, šutiranje, ubacivanje. Bolje od drugih djevojaka. Bolje čak i od Marisse. Nenadmašivo.

“Mi to možemo”, uvjerila ju je Marissa. “Vidjet ćeš.”

U utorak se Ashlee probudila s bolovima u želucu.

“Blijeda si”, rekla joj je mama za doručkom. “Jesi li bolesna?”

Nakon nastave je imala trening s Erikom. A poslije toga još dva sata ponavljanja za ispit. Potom će, prije no što joj se mama vrati s posla, potajno spakirati torbu za Miami.

“Dobro sam”, odgovorila je.

“Možda bi se večeras trebala opustiti”, predložila joj je Theresa. “Rano legni kako bi se ujutro probudila odmorna za ispit.” Ashlee je zurila u nju, a tada je šakom obujmila uho. “Nisam te dobro čula. Bi li ponovila?”

“Rekla sam da se opustiš.” Majka joj je uputila slabašan osmijeh. “I nemoj me tako gledati!”

“Jesi li upamtila da ću ovaj vikend biti kod Marisse?” Ashlee je brzo iskoristila mamin trenutak slabosti. “Odmah nakon škole idem k njoj.”

Theresa je naglo podignula glavu.

“Ali kako ću doznati kako si prošla na ispitu?”

“Nazvat ću te.” Ashlee je zakopčala jaknu i uzela školsku torbu. “U svakom slučaju, sutra poslijepodne nećeš biti kod kuće. Bit ćeš na poslu.”

“Ali želim te vidjeti kad se vratiš.” Odjednom je izgledalo kao da Theresa namjerava prekršiti dogovor o vikendu.

“Već sam se dogovorila s Marissom!” promumljala je Ashlee krenuvši prema vratima. “Ne mogu je razočarati!”

Ashlee te noći nije mogla zaspati. Misli su joj jurile jedna za drugom, a umorno joj se tijelo meškoljilo.

Istina je da je uspjela obaviti sve što je planirala - nakon nastave trening s Erikom, učenje za ispit i potom pakiranje.

“Ashlee, gdje si danas?” upitala ju je učiteljica engleskog. “Jesi li uopće čula moje pitanje?”

Erika joj je dala posljednji savjet.

“Ostani mirna i usredotočena. Upamti sve što si naučila.”

Ashlee je sve ponovila, ali se nije mogla smiriti. Osvrnula se na protekli pretrpan, tajnovit dan, a potom zamislila sutrašnji dolazak u zračnu luku, izostavivši presudno važan jutarnji ispit uz koji je njezina mama vezala sve svoje nade i snove.

Što ako zakasnim pa me ne puste u zrakoplov? zapitala se. Što ako dođem u Miami, a tata ne bude ondje? Što ću tada?

Okrenula se u krevetu i navukla pokrivač preko glave.

Sjeti se, on je nepouzdan! začula je unutarnji glas upozorenja. On je čovjek koji je ostavio mamu, a s njom i tebe — kao izgubljenu prtljagu ili težak teret koji nije mogao ponijeti na pokretnu traku svojega života.

Ponovno se okrenula.

Recimo da dođe u zračnu luku i sastaneš se s njim, kakav će biti? Hoće li uopće biti trijezan?

“Nemoj razmišljati o tome!” promrmljala je Ashlee. Pogledala je na sat pokraj kreveta. Bilo je tri i petnaest. Okrenuvši se na leđa, zagledala se u mračan strop.

PETO POGLAVLJE

Škola u Queensbridgeu bila je dojmljiva. Jedna od onih starih zgrada s kićenim stropovima i lažnim stupovima. Visoki prozori bili su sastavljeni od malenih ploha olovnog stakla u obliku dijamanta.

Ashlee je u petak rano ujutro ušla u školu s još pedesetak učenika koji su se nadali besplatnoj školarini. Bila je daleko najviša.

Mama ju je ispratila sa suzama i molitvama.

“Silno sam ponosna na tebe”, šapnula je stišćući joj ruku. “Nikada nisam mislila da ću doživjeti dan kad će moja kći pisati ispit za školu kao što je Queensbridge. To je put prema uspješnoj budućnosti, akobogda!”

“Hej, mama, lakše malo. Još nisam prošla ni pismeni ispit.” Ashlee je nastojala bez maminih suvišnih pitanja iznijeti iz stana sportsku torbu s opremom i zrakoplovnu kartu.

Theresa je nadlanicom obrisala vlažne obraze.

“Znam. I, slušaj, ako ne dobiješ školarinu, već ćemo se nekako snaći. Hoću reći, najvažnije je da daš sve od sebe.”

Ashlee se namrštila kad se, sjedeći u ispitnoj dvorani, sjetila toga razgovora. Njezina mama toga nije bila svjesna, ali je posjedovala sposobnost izazivanja osjećaja krivnje. Sjedeći među drugim kandidatima za besplatnu školarinu, Ashlee je odlučila da će zbog mame na ispitu dati sve od sebe.

“Bilo je teško!” Djevojka u klupi iza Ashlee nagnula se naprijed nakon što je predala rad. “Jesi li znala odgovor na 6b? Metatarzalna ili metakarpalna?”

“Metatarzalna”, odgovorila je Ashlee. “Uvjerena sam devedeset posto.” Test je pisala mirno i samopouzvano, znajući da još samo to mora obaviti prije no što odjuri u zračnu luku i ukrca se u zrakoplov. Odgovori su zbog toga tekli sami od sebe i smatrala je da ga je dobro napisala.

“Da, metatarzalna”, složila se učenica u redu ispred. Skupina djevojaka odmah se okupila kako bi raspravljale o pojedinostima svojih odgovora.

Ashlee se ubrzo iskrala. Morala je uhvatiti zrakoplov, pobijediti u utakmici. Nije imala vremena pitati se je li dobila školarinu.

Umjesto toga izašla je na ulicu i Devetom avenijom žurno krenula prema postaji podzemne željeznice od Lincolnova centra prema jugu, pa preko East Rivera u središte Brooklyna, a odande u zračnu luku JFK-a. Vlak je bučno jurio tračnicama, prolazio kroz jarko osvijetljene postaje i tutnjio kroz mračne tunele.

Ashlee je cijelim putem gledala u pod, pazeći da suputnike ne gleda u oči, jedva opažajući postaje kroz koje je prolazila. Pomislila je na Marissu i njezine roditelje koji su prema istoj zračnoj luci putovali ulicama iznad nje, a zatim na mamu koja je u tom trenutku posluživala goste u La Sili.

“Moram je nazvati prije no što se ukrcam”, podsjetila se Ashlee.

Ali kada je stigla na odredište, morala se usredotočiti na pronalaženje terminala, čvrsto držeći torbu i ostavljajući dojam djevojke koja je navikla sama putovati u daleka odredišta.

Dva sata. Ukcavanje za Miami na ulazu 54. Ashlee je stajala na pokretnoj traci, slušajući obavijesti koje su odjekivale na svakom uglu zračne luke. Sjetila se da treba nazvati mamu. Ali tada je shvatila da će njezina mama čuti obavijesti u pozadini. Nipošto je nije smjela nazvati iz zračne luke.

Petnaest minuta poslije prošla je postupak ukrcavanja American Airlinesa. Njezina označena torba nestala je na pokretnoj traci. Ashlee je nastojala ostaviti dojam da često tako putuje i objasnila je službeniku da će je tata dočekati na odredištu. Službenik ju je prijavio kao maloljetnu osobu bez pratnje, govoreći daje njezina mama trebala pravodobno predati obrasce.

“Mm... došla sam s prijateljima”, brzo je rekla, osvrćući se uokolo sa zbunjenim izrazom lica.

Zaostajući za službenikom i malom skupinom ljudi kojima je bila potrebna pratnja, Ashlee je bez problema stigla do ulaza. Službenik je bio zaokupljen pa je, kad su stigli do ulaza, kimanjem dao znak Ashlee da produži sama. Ona je stala u red, stjuardesi pokazala kartu za ukrcaj i ušla u zrakoplov.

Nemoj se praviti važna. Budi čvrsta. Energična. Ashlee je tijekom cijeloga leta gledala kroz prozor u bijele oblake. U mislima je

ponovila sve što mora učiniti da bi za-divila igrom. Dobro dodaj. Zadrži loptu. Igraj vrhunski.

“Želite li što popiti?” upitao ju je stjuard.

Ashlee se naglo vratila u sadašnji trenutak i zatražila sok od naranče. Stjuard joj se nasmiješio, a Ashlee mu je uzvratila osmijehom.

“Hoće li te tko dočekati u zračnoj luci?” ljubazno je upitao.

Ashlee je kimnula.

“Moj tata.” Nadam se. Duboko se nadam!

Sredovječna žena pokraj nje iskoristila je to kao prigodu za razgovor.

“Zdravo, ja sam Mary Kay. Jesi li na praznicima? Tvoj tata živi na Floridi? Ja imam kćer u Sanibelu. Upravo se razvodi od supruga. Ima dvoje male djece. Bog zna što će biti s kućom!”

Nakon što je naizgled prošlo cijelo stoljeće, pilot je napokon najavio slijetanje.

Pustite me odavde! pomislila je Ashlee. Mary Kay je upravo počela nabrajati čime je suprug njezine kćeri razorio njihov brak.

“Nikada nije bio kod kuće. Nikada nije pomagao oko djece. Za njega postoji samo golf. Misli da je Tiger Woods, ali nije!” Zrakoplov je sletio i poskakivao po pisti, a motori su brujili. Pilot ih je obavijestio da je vani sunčanih trideset stupnjeva.

Molim te, tata, nemoj me iznevjeriti! pomislila je Ashlee.

Izašla je iz zrakoplova i ušla u autobus koji je naglo krenuo s piste prema izlaznom terminalu.

Zacijelo sam luda! pomislila je Ashlee. Usta su joj bila suha. Vrelina ju je zapahnula kad je izašla iz autobusa i ušla u zgradu. Tata će me zacijelo iznevjeriti. To mu je svojstveno!

Kad je stigla prtljaga, Ashlee je uvjerala stjuarda da će sve biti u redu i daje njezin tata vani. Torba joj je bila teška kad ju je podignula s pokretne trake. Ljudi su je izgurali. Ali prošla je kroz vrata te ušla u more nasmiješenih lica i ljudi koji su držali natpise, dočekujući poslovne putnike.

Ashlee je promatrala lica. Da je njezin tata bio među tim mnoštvom, isticao bi se jer je za dvije glave viši od svih drugih - ali ne, ondje nije bilo visokoga bivšeg košarkaša plavih očiju i rijetke plave kose. Srce joj je lupalo, a nade su joj tonule.

Mnoštvo se polako razilazilo. Ashleenom tati i dalje nije bilo ni traga. Pogledala je izvan zgrade zračne luke, prema redu taksija i modrom nebu iza njih, trepćući kako bi suspregnula suze razočaranja.

Da, gadno te je iznevjerio. Stručnjak je za to.

Izgubljena u magli očaja, Ashlee je polako koračala po mramornom podu praznog predvorja. Nije znala kamo bi pošla i nije vidjela visoku priliku u crnoj majici i izbljedjelim trapericama, koja je prelazila preko prostrane dvorane i prišla joj.

“Hej”, rekao joj je tata tihim glasom koji nije bio u skladu s njegovim stasom.

Ashlee je naglo udahnula i ispustila torbu. Nije mu se bacila u naručje i zagrlila ga kao što bi neka druga kći zagrlila svojega tatu.

“Što je? Izgledaš kao da si vidjela duha.”

Uzeo joj je torbu i poveo je prema parkiralištu, grabeći dugim koracima.

Ashlee je opazila da ih drugi ljudi pogledavaju, a zatim zure u njih. Jesu li ga prepoznali ili je samo visinom privlačio njihovu pozornost? Gotovo je trčala kako bi držala korak s njim.

“Hvala za kartu. To mi mnogo znači.”

“Nema na čemu. Drago mi je što si uspjela ući u kamp.” Bio je tih i krajnje opušten. Ubacivši torbu u prtljažnik starog džipa, pokazao je Ashlee prema suvozačkom sjedalu. “Kako je tvoja mama?” upitao je kad je okrenuo ključ.

“Dobro. Kako je Karen?”

“Karen je prošlost.”

“Otkada?”

“Od studenoga.” Robert je izašao s parkirališta i priključio se na autocestu. Sunce je blještalo nisko na obzorju.

Karen je bila dugogodišnja djevojka njezinog tate - ona zbog koje je ostavio Theresu.

“Zašto?”

Slegnuo je ramenima.

“Znaš.”

“Pa zašto mi nisi pisao i obavijestio me?” Izvlačenje stvari osobne prirode iz njezinog tate bilo je nalik cijedenju znoja iz kamena. Kad je

malo bolje razmislila o tome, shvatila je da je vjerojatno od njega naslijedila zatvorenost.

“I da tvojoj mami pružim prigodu da se naslađuje riječima: ‘Rekla sam ti!’”, rekao je kroza smijeh. “Ne bi išlo.” Tada ju je pogledao iskosa. “Dobro izgledaš.”

“I ti.” Kosa mu je bila kratko podšišana, izgledao je pristojno. “Jesi li prestao piti?”

“Ja sam Robert i alkoholičar sam”, rekao je navodeći frazu društva Anonimnih alkoholičara. “Da, pridružio sam se Anonimnim alkoholičarima. Ne pijem osamnaest mjeseci.”

“Tata, to je super!” To je bilo i više nego super - predobro da bi povjerovala u to. “Voljela bih da si mi javio.”

Nastupila je tišina dok je Robert vozio duž obale na kojoj su bili usidreni bijele jahte. Kuće su bile nalik na one iz časopisa.

“Zaposlio sam se”, rekao joj je. “Radim u službi za održavanje golf-kluba Golden Palm”

“Super”, promrmljala je. Nema djevojku, ne pije i ima stalan posao. Opa!

“Dali su mi smještaj, bez stanarine. Ovdje smo”, najavio je skrećući s ceste i prolazeći kroz široka vrata golf-kluba. “Nije osobito, ali imam sobu za tebe. Dođi po-gledati.”

Čudesna preobrazba Ashleenog tate nije obuhvaćala i umijeće kuhanja pa su naručili pizzu i sjeli ispred televizora kako bi je pojeli.

Istina - nije bilo osobito udobno. Zidovi su bili goli, a namještaj skroman. Na podu je bio pohabani sag.

“Pričaj mi o sebi i o Tribeca Saintsima”, potaknuo ju je Robert uz pozadinske zvukove reality showa na televiziji.

“Što da ti kažem?” Ashlee je podignula noge na nizak stolić i zagrizla pizzu. “Ja sam razigravačica. Moja trenerica misli da mogu dospjeti na vrh.”

“Znaš da to nije lako”, upozorio ju je tata. “Na vrhu vlada bespoštednost.”

“Ali ti si uspio”, istaknula je Ashlee. Kako li je bilo čudno sjediti s tatom, jesti pizzu i razgovarati o njezinoj košarkaškoj budućnosti, a prije samo šest dana nije ga bilo u njezinu životu.

“To želim reći”, tiho je rekao. “Istina je da sam bio dobar igrač. Bio sam darovit. Ali mlađi su mi uvijek bili za petama, želeći zauzeti moje

mjesto. Počneš osjećati pritisak, a čim se to dogodi, gotov si.”

“Zašto?”

“Kad osjetiš pritisak, izgubiš samopouzdanje”, objasnio je. I on je ispružio noge na stolicu. “To moraš ublažiti, a ja sam mislio da ću to postići pićem večer prije važne utakmice.”

“Tada se jedno piće pretvorilo u dva, pa u tri... “ tiho je rekla Ashlee. “I, u svakom slučaju, ne pomaže.”

Robert se namrštio.

“Točno”, promrmljao je i ustao kako bi pripremio toplu čokoladu. “Brzo si odrasla”, dodao je odmahujući glavom.

“Upravo sam bila na ispitu za srednju školu u Queensbridgeu”, rekla je uzmaknuvši od prodornog pogleda koji joj je uputio. “Mama želi da budem liječnica.”

Robert je kimnuo.

“A ti?”

Odgovor je bio brz i uvjerljiv.

“Ja želim igrati košarku.”

“Zbog toga nisi rekla Theresi da putuješ ovamo u kamp?” Čitajući između redova, shvatio je što je naumila.

Ashlee je kimnula glavom, a tada je pogledala na sat.

“Uh, trebala sam je nazvati. Ali, prekasno je!”

“Nazovi je sutra”, savjetovao joj je tata. “Dobro se naspavaj. Ako želiš dobro igrati na natjecanjima, moraš biti odmorna.”

ŠESTO POGLAVLJE

Ovaj joj je dan mogao promijeniti život.

Probudila se uz jarko sunce i zujanje klimatizacijskog uređaja u sobi. Nekoliko sekundi nije znala gdje je.

“Što želiš doručkovati?” pribrala se kad je njezin tata pokucao na vrata.

“Ništa, hvala.”

“Moraš. Slaninu, popečke od krumpira i dva meko pečena jaja”, odlučio je.

“Fuj!” U tom trenutku nije mogla pojesti ni zalogaj. Ali istuširala se i odjenula te mu se pridružila u maloj kuhinji. Miris pržene slanine potaknuo je lučenje probavnih sokova.

“Dakle, trenerica te je upoznala s osnovnim pravilima, zar ne? Je li ti rekla da se u košarci možeš istaknuti samo potpunom predanošću i trudom?” Doimalo se da je Robert uz doručak planirao poslužiti i savjete.

“Da, tata.”

“I energičnost!” nastavio je. “Na igralištu nikada nemoj biti fina. Zaboravi profinjenost i igray energično.”

“U redu, shvatila sam”, rekla je Ashlee i uzela zalogaj krumpirovog popečka.

Robert je želio da ranije krenu u kamp. Ashlee je tijekom putovanja tri puta otkopčala torbu kako bi provjerila ima li sve što joj je potrebno.

“Ove mi donose sreću”, rekla je tati izvukavši par Air Jordan tenisica. “Nosila sam ih prošli tjedan kada smo pobijedili Brooklyn.”

“Ah, i ja sam imao sretne tenisice. Jednom sam postigao trideset poena u utakmici protiv Lakersa” Parkirao je stari džip pokraj ulaza u dvoranu.

Ashlee se nasmiješila. Nije li to sjajno? Njezin tata, bivši profesionalac, ne samo što joj daje savjete, već i razumije važnost sretnih tenisica. “Ups!” promrmljala je sjetivši se nečega. Posegnula je u džep, izvukla mobitel i nazvala mamu.

“Bolje ikada nego nikada”, rekla je tati i slegnula ramenima.

Ali kad je odzvonilo, uključila se telefonska sekretarica.

Ashlee ju je tada pokušala nazvati u stan. Isto.

“Čudno”, šapnula je. “Ali vjerojatno je rano. Mama možda još spava.”

“Hajde, kreni”, požurivao ju je tata. “Uđimo prije drugih, pokaži sucima svoj radni elan.”

* * *

Unatoč tatinoj velikoj revnosti, Ashlee je ustanovila da nije prva u svlačionici. Marissa je već bila ondje i vezala tenisice, odjevena u hlače trenirke i majicu.

Podignula je glavu i oduševljeno vrisnula kad je ugledala Ashlee.

“Ovo je super! Nevjerojatno!”

Ashlee se nasmiješila i odmahnula glavom.

“Znam. Stigle smo ovoliko daleko. I pogodi što - tata me je doista dočekao u zračnoj luci!” Rekla je Marissi za posao i kuću. “Doista se sredio. I još nešto - danas će doći gledati kako igram!”

“O, super!” Marissa je bila istinski sretna zbog svoje prijateljice. Pričekala je da se Ashlee presvuče, a tada su zajedno izašle na hodnik i ruku pod ruku krenule u dvoranu.

“Tata mi neprestano govori da se moram truditi”, rekla je Ashlee.

“Moj meni govori: ‘Budi timska igračica’.”

“Da, ali nemoj biti previše fina, upamti!”

“I uvijek traži mogućnost za šut!” Marissa i Ashlee razmjenjivale su roditeljske savjete i smijuljile se. Bile su dobro raspoložene iako su im se želuci grčili od napetosti. Ušle su u dvoranu i na tribinama opazile Marissine roditelje s Ashleenim tatom.

“Ashlee, kako to da mi nisi rekla da ti je tata slavni Robert Elkin?” upitala je Marissa mašući im s igrališta. “On je jedan od najuspješnijih igrača Miami Heata!” Ashleen tata raširio je ruke i skromno slegnuo ramenima. Nadvijao se nad Marissine roditelje.

“Nitko me nije pitao”, odgovorila je Ashlee.

“Oboje ste previše skromni”, rekla je Marissina mama. Okrenula se Robertu. “Za vašu kći uvijek kažem da je stidljiva mišica dok ne izađe na košarkaško igralište. Tada se pretvara u tigricu!”

Ashleen tata se smiješio.

“Jedva čekam da to vidim!”

Porumenjevši do korijena svoje plave kose, Ashlee je odvukla Marissu. Uzele su dvije lopte i polako počele driblati kako bi se zagrijale.

“Ash, sviđa mi se tvoj tata. Super je”, šapnula je Marissa dok su driblale do osnovne crte, pivotirale i istim putem krenule natrag.

Ashlee je izbjegla dvije igračice koje su se zagrijavale, pogledala prema ocu i uzdahnula. Osjetila je kako se u njezinim grudima bori za prostor nešto što do tada još nije osjetila. Što je to? Ponos - da, ponos! Bila je ponosna na svojega tatu, košarkašku zvijezdu kojoj je karijera završila u trideset i petoj, ali se sada vratio na pravi put i još uvijek ga pamte kao sjajnog igrača.

“Da”, složila se s Marissom. “Super je. Hajdemo sada pokazati sucima što znamo!”

“Zdravo, ja sam Cissy Warner.” Vrhunska trenerica predstavila se kandidatkinjama za napredni košarkaški kamp. “Vodit ću današnji trening.”

Osamdeset djevojaka pripremalo se kako bi zadivilo suce. Došle su iz svih krajeva Sjedinjenih Američkih Država, od sivih urbanih džungli do prostranih prerija, od zlatne obale Kalifornije do stjenovitih ribarskih luka Nove Engleske. Svaka je na majici imala broj i bila spremna učiniti sve što je potrebno za ulazak u elitnu skupinu. Potom će se natjecati za mjesto u državnoj juniorskoj ekipi.

“Silno to želim!” Marissa je šapnula Ashlee.

“I ja”, priznala je Ashlee. Namjestila je broj 6 i usredotočila se na postizanje žarko željenog mjesta u Portoriku ovog ljeta.

“Izaberite partnericu koju ne poznajete”, rekla je Cissy Warner. “Svaka igračica izvodi tri slobodna bacanja; druga skače za odbijenom loptom. Potom se zamijenite. U redu, krenite!”

Šutiranje, skakanje, dodavanje. Ashlee i njezina partnerica - djevojka po imenu Erlana, viša i jača od nje - savršeno su izvele vježbu. Uhvatile su ritam te vježbale spretno i precizno. Nakon dvadeset šutova Ashlee je osjetila olakšanje.

Erlana ju je ponovno izabrala za sljedeću vježbu obrambenoga klizećeg koraka. Lopte im nisu bile potrebne - samo rad nogu i ravnoteža. Ashlee je zauzela niski stav i klizila postrance brzim, kratkim koracima, ne dopuštajući Erlani da se udalji više od jednog

koraka, iako je ona vijugala, okretala se i trčala kako bi joj umaknula. A tada su zamijenile uloge.

“Bravo, broj šest!” Cissy je uočila Ashlee i pohvalila njezinu brzinu.

Erlana se namrštila i shvatila to kao uvredu vlastitoj sposobnosti. Skočila je i nasrnula na Ashlee, izgubila ravnotežu i pala. Ashlee joj je pružila ruku kako bi joj pomogla ustati.

Zatim su promijenile partnere i nastavile s vježbom dodavanja, a tada su napokon uslijedili skok-šutevi u kojima je Ashlee bila izvrsna. I, doista, postigla je svih pet kratkih šutova te promašila samo jedan skok-šut izvana. Vidjela je kako suci bilježe njezinu izvedbu i potaknula Marissu da joj se pridruži u skupini s najviše pogodaka. I Marissa je bila uspješna, promašila je samo dva šuta.

“U redu, odmorite se”, rekla je Cissy nakon četrdeset i pet minuta neprestanog vježbanja.

Ashlee i Marissa dotrčale su k svojim roditeljima koji su im ponudili piće i ohrabrenje.

“Kako ide?” znatiželjno je upitala Marissina mama.

“Dobro”, rekla je Marissa duboko dišući, a tada je počela piti velikim gutljajima.

Ashlee je pogledala tatu, čekajući njegovu ocjenu. Tada ju je prvi put vidio kako igra i njegovo joj je mišljenje odjednom bilo presudno važno.

Robert je izbacio donju usnu i gledao je stisnutim očima.

“Dakle?” šapnula je. Zaboravila je godine neprestanog vježbanja i teških natje canja. Pred njim se osjećala poput početnice. “Kakva sam bila?”

Nastupila je duga tišina koja je naizgled trajala cijelu vječnost. U Robertovim očima nije bilo kolebanja.

“Djevojko, ti znaš igrati košarku”, napokon je rekao krajnje ozbiljno, bez najmanjeg nagovještaja osmijeha. “Što god bila tajna, ti je znaš.”

Ashlee je odahnula s olakšanjem.

“Hvala, tata!”

Napokon se nasmiješio.

“Idi na igralište, Ashlee, i osvjetlaj mi obraz!”

Suci su nakon stanke zamolili trenericu da djevojke rasporedi u šesnaest ekipa. Ekipe će igrati eliminacijski turnir, a svaka će utakmica trajati samo deset minuta. Eki-pe koje preostanu nakon

dva kruga, poslijepodne ulaze u polufinale u kojemu će utakmice trajati po dvadeset minuta, a finale će se igrati sutra i bit će otvoreno za javnost.

“Broj šest, plavi tim!”

Ashlee je čula svoj broj te uvidjela da igra s Erlanom i s još tri igračice: Lydijom, Darcie i Lorene. Erlana je odmah preuzela glavnu riječ, uzela si položaj razigravačice te Ashlee dodijelila položaj krila na kojem dosad nije igrala.

U redu, odgovara mi, zaključila je Ashlee. U prvu je utakmicu ušla s velikim samopouzdanjem, žarko želeći pokazati što zna.

Plave su igrale protiv Zelenih i osvojile loptu pri prvom podbacivanju, odvele je niz igralište i postigle prvi koš. Potom je igračica Zelenih s brojem 22 brzo oduzela loptu i izvela šut polaganjem, pa je Ashleena ekipa počela zaostajati.

Ali Ashlee se potrudila sudjelovati kad je njezina ekipa sljedeći put krenula niz igralište, zatražila loptu od Lydije i pojurila prema košu, praćena igračicom Zelenih s brojem 40. Potom je loptu brzo dodala Erlani na vrhu luka. Erlana je naciljala i šutirala, postigavši dva poena za ekipu Plavih. Krenulo im je, oduzimale su loptu, i kružile oko protivnica sve dok sudac nije Loreni dosudio prekršaj u obrani.

Ashlee je gledala kako se ekipa Zelenih polako vraća u igru. Vidjela je kako se njihova igračica s brojem 22 oslobađa Erlane i zauzima položaj za šutiranje. Brzo poput munje pojurila je i presrela dodavanje.

“Naprijed, Ashlee!” doviknuo je glas iz male skupine roditelja i navijača.

Ashlee je driblala, vijugala i izbjegavala protivničke igračice. Prepoznala je tatin glas koji ju je bodrio. Ohrabrena njegovom vjerom u nju, fintirala je, okrenula se i oslobodila se za šut. Skočila je visoko u zrak. Pokretom iz zgloba usmjerila je loptu u koš.

Bila su to samo dva od petnaest poena koje je ostvarila u toj utakmici. Ekipa Plavih pobijedila je Zelene 24:12.

“Dobro je, ali čuvaj se igračice s brojem 15 iz svoje ekipe”, upozorio ju je tata tijekom stanke između utakmica. Druge su ekipe izašle na igralište. Igralo se brzo i žestoko.

“Misliš na Erlanu?” upitala je Ashlee.

“Da, vašu razigravačicu. Pokušava te istisnuti iz akcije.”

“Zašto bi to učinila?” ubacila se Marissa. “Ashlee je najbolja igračica u ekipi Plavih.”

“Upravo zato”, objasnio je Robert. “Erlana je sebična igračica. Ne želi da se Ashlee istakne svojom sposobnošću. U sljedećoj utakmici budi posebno oprezna.”

“Slušaj tatu”, Marissina je mama rekla Ashlee. “On zna što govori!”

“Dobro, ekipa Narančastih protiv Crvenih.” Marissin je tata pljesnuo kako bi privukao njihovu pozornost. “Marissa, igrač.”

“Sretno!” šapnula je Ashlee kad je Marissa istrčala na igralište.

Osam ekipa prošlo je prvi krug, uključujući Marissinu ekipu Crvenih i Ashleenu ekipu Plavih. U drugi su krug ušle znajući da sve i dalje ovisi o iskazivanju iznimne snage i brzine.

Robert je odveo Ashlee na stranu prije utakmice s ekipom Žutih.

“Ovo je važno. Ne dopusti da ti Erlana otme slavu”, podsjetio ju je. “Sama pronađi put do koša.” Ashlee se namrštila. Bilo joj je čudno nadmetati se s članicom vlastite ekipe - to nikada nije učinila. Ali znala je daje njezin tata u pravu. Erlanina snažna volja mogla je narušiti ravnotežu ekipe.

Erlana ju je u međuvremenu preduhitrla i s ostatkom ekipe dogovorila napad, uzimajući si položaj glavne igračice.

“Ashlee, ti igrač krilo”, rekla je. “Dodaj mi lopte koje su mi potrebne za postizanje poena.” Tko je tebe postavio za šeficu? pomislila je Ashlee i namrštila se. Ali Darcie i Lydia doimale su se zadovoljne Erlaninim vodstvom.

“Hej, Ashlee, odakle si?” upitala je Lydia dok su čekale da utakmica započne.

“Tribeca Saints — New York. A ti?”

“Živim ovdje, na Floridi. Cissy Warner je moja trenerica.”

“Opa!” Ashlee je podignula obrve. Lydia kao da je već jednom nogom prekoračila prag za Portoriko.

“I Darcie”, dodala je Lydia. “Obje igramo za Orlando Magic Juniors.”

Ashlee je duboko udahnula i nastojala svim silama zadržati samopouzdanje na visini. Činilo se da su ondje svi namjeravali pokolebati jedni druge.

“Ali ja ne”, Lorene je rekla Ashlee s osmijehom. Lice joj je bilo široko i otvoreno, a kosa smeđa, kratka i kovrčava. “Ja sam iz Indiane, točnije, iz pustoši. Nitko čak i ne zna moje ime.”

“Pa pokažimo tim klinkama s Floride”, s osmijehom je rekla Ashlee kad se oglasila zviždaljka. Lorene i ona bile su autsajderice, ali će pokazati da su jednako dobre.

Ne samo jednako dobre, već i bolje! Lorene je dodala loptu Ashlee, a Ashlee je pronašla otvoren put. Probila se i postigla koš - jednom, dva, tri puta.

“Ne igraš kako smo se dogovorile”, prosiktala je Erlana. “Imamo plan, sjećaš se?”

To nije bilo važno. Rezultat je bio: Plave 13, Žute 3.

Erlana je prešla preko središnje crte terena i dodala Darcie. Darcie je naletjela ravno na obrambenu igračicu Žutih, izgubila loptu i ostala stajati kao ukopana, a lopta je krenula prema aut-liniji.

Obrambena igračica Žutih bacila se na pod kako bi uhvatila slobodnu loptu. Ashlee je učinila isto, izborila se za loptu i s tla izvela spektakularno dodavanje Loreni. Erlana je vikala neka joj dodaju, a tada je upotrijebila snagu kako bi se probila pokraj dvije protivničke igračice.

Bila je izvan linije bacanja, spremna za šut, ali nije uspostavila ravnotežu pa se lopta odbila o rub. Erlana je promašila. Okrenula se i optužila Lorenu za slabo do-davanje.

Ashlee je opazila kako suci nešto bilježe i razgovaraju. Kako oni vide situaciju, pitala se.

Ali začas se ponovno usredotočila. Lopta je ponovno bila u igri i Žute su uskoro smanjile razliku. Lydia je izgubila loptu, otvorivši prostor ekipi Žutih, koja je isko-ristila priliku i postigla poen. A tada je Lorene pogriješila.

Dobro, potrebno nam je nešto osobito, zaključila je Ashlee tijekom time-outa. Bilo je očito da Erlana čini upravo ono na što ju je tata upozorio i da je isključuje iz igre. Ali hoće li suci to primijetiti? Ili će otpisati Ashlee kao drugorazrednu igračicu, nesposobnu istaknuti se u tom darovitom društvu?

Nipošto! Ta je misao u njoj probudila krajnju odlučnost. Odvela je Lorene na stranu.

“Moramo ubrzati”, ozbiljno joj je rekla. “Erlana pokušava usporiti ritam i koristiti snagu, ali to ne djeluje. Mislim da bismo trebale ubrzati. Možemo biti brže od njih. Misliš li da to možemo?”

Lorene je kimnula. Sučeva zviždaljka pozvala ih je natrag na igralište.

Tada je za Lorene bilo "sve ili ništa". Oduzimale su loptu kada im se god pružila prilika, brzo vodile i jurile koliko su ih noge nosile.

"To, Ashlee!" vikao je Robert s tribina. "Prema košu! Naprijed, curo!"

Ashleene duge noge grabile su munjevitom brzinom. Osvrnula se uokolo, znajući da ne može dodati Erlani koja ju je s mukom pokušavala sustići. Ne, morala je sama osvojiti poene, fintirati pokraj posljednje obrambene igračice, skočiti, izvinuti se u zraku, prema košu.

"Sjajno!" vikali su Marissini mama i tata te pljeskali.

Robert je ustao bez riječi, s osmijehom od uha do uha.

"Očito je da je zvijezda rođena!" uskliknuo je Marissin tata.

Ashlee je grabila prema pobjedi i davala sve od sebe.

SEDMO POGLAVLJE

Ashlee se u vrijeme ručka istuširala prije no što je pošla u kafić kako bi se sastala s tatom. Marissa je neprestano brbljala kroza zid kabine.

“S kime Plave igraju u polufinalu?” upitala je.

“S Bijelima. Jesi li ih gledala jutros?”

“Da, dobre su”, odgovorila je Marissa. “Crvene igraju protiv Crnih. Imaju igračicu koja se znatno ističe. Ako je uspijemo spriječiti i zadržati loptu, mislim da ćemo po-bijediti. Hej, Ash, u zadnjoj si utakmici prilično dobro sredila svoju nametljivu suigračicu. Svaka čast!”

“Hvala.” Ashlee je bilo drago što je prihvatila tatin savjet i uspjela se pokazati sucima u najboljem svjetlu. Naposljetku, zbog toga je došla. “Čuj, moram ići. Tata me čeka.”

Tata me čeka. Ta joj je rečenica zvučala neobično, ali joj je godila.

“Da, super. Vidimo se u restoranu”, doviknula je ispod tuša.

Ashlee se odjenula i požurila. Ali u hodniku se nije mogla sjetiti na koju bi stranu trebala krenuti pa je kružila oko sauna, kroz labirint hodnika, tražeći putokaz za restoran. Opazila je putokaz za bazen, a tada za teniske terene - ne, i dalje ide u pogrešnom smjeru. Odlučila je slijediti putokaze za izlaz i krenuti od početka. Uzdahnula je i požurila.

Napokon je stigla do glavnog predvorja sportskog kompleksa gdje se nalazila velika ploča s planom cijele zgrade. Ja sam ovdje, pomislila je Ashlee prstom prateći put kojim bi trebala stići do restorana. A tada je osjetila kako joj se netko približava. Uznemirila se, pogledala preko ramena i poskočila od straha.

“Da, ja sam”, tiho je rekla njezina mama, gledajući je ravno u oči.

Ashlee je ostala bez daha.

“Što radiš ovdje?”

“Slijedim te.”

“Kako? Kako... O, Bože!” Ashlee je nekoliko trenutaka bila potpuno izgubljena. Bila je uvjerena da njezina mama radi u New Yorku. Je li to možda uobrazilja? Ali ne, Theresa je stajala pred njom, svezane

tamne kose s neposlušnim pramenovima oko uskog lica, blijeda i sa strogim izrazom lica.

“Pretpostavljam da te zanima kako sam doznala”, nastavila je njezina mama, ne obraćajući pozornost na djecu koja su se okupila zbog poslijepodnevnog polufinala. “Zapravo sam doznala jer me nisi nazvala kako si obećala.”

Ashlee je čvrsto zatvorila oči i pognula glavu.

“Da, mama, žao mi je zbog toga.”

“Nazvala sam Marissu. Nikoga nije bilo kod kuće.”

Ashlee je kimnula, nesposobna podignuti glavu. Nije mogla pogledati mamu u oči.

“Tada sam shvatila da tu nešto smrdi. I znaš što - provjerila sam telefonske poruke i, iznenađenje, jednu je ostavila Erika Schrader, koja ti je zaželjela sreću u Miamiju.”

“O, ne!” uzdahnula je Ashlee.

Njezina je mama neumoljivo govorila jednoličnim, odmjerenim tonom.

“Zato sam nazvala tvoju dragu trenericu koja mi je rekla za Floridu i za košarkaški kamp. Ostala sam bez riječi. Ona je bila zaprepastena time što mi nisi rekla. Spustila sam slušalicu i kupila kartu za prvi zrakoplov. Doputovala sam jutros.”

“Žao mi je!” rekla je Ashlee, bespomoćno. Zato se njezina mama nije javljala na telefon - bila je deset tisuća kilometara visoko u zraku. Užas! Katastrofa!

“Bez riječi otpučeš na drugi kraj zemlje.” Theresa je istaknula ono što je bilo očito. “Lažeš mi da učiš u knjižnici, a cijelo vrijeme zapostavljaš učenje i nabacuješ se glupom loptom po košarkaškom igralištu!”

“Mama!” Kad je Theresa podignula glas, ljudi su počeli zuriti u njih pa je Ashlee uzmaknula u ženski zahod.

“Sve si upropastila, Ashlee” Zapostavila si učenje i suprotstavila si mi se.”

“Znam. Žao mi je.” Ne, ponavljanje isprike jednostavno nije bilo dovoljno.

“Zbog igre - glupe igre!” nastavila je Theresa. “A imala si najbolje izgleda za školarinu. Kako si mogla biti toliko glupa?”

“Otišla sam u Queensbridge i odradila pismeni ispit”, rekla joj je Ashlee. Naslonjena na umivaonik, susprezala je suze. “Mislim da sam dobro napisala.”

“Dobro nije dovoljno. Stotine drugih postići će bolji uspjeh. Trebala si se truditi, potpuno se usredotočiti.” I Theresine su se oči punile suzama. Usne su joj drhtale kad je nastavila napadati kćer.

“Mama, od mene si tražila nemoguće.” Ashlee se neuvjerljivo pokušala obraniti. “Ja želim igrati košarku. Ne mogu odustati od toga.”

“Oh, a košarka će te cijeli život hraniti i dati ti krov nad glavom!” narugala se Theresa.

Sad je dosta! Theresa to nije morala reći -Ashlee je znala da je ta zadnja primjedba upućena njezinu ocu, čija je karijera propala. Hranu i krov nad glavom nije im osi-guravao od Ashleene šeste godine. Odjednom to više nije mogla trpjeti.

“Pusti me!” viknula je, odgurnula mamu i krenula prema izlazu.

Ali u tom su se trenutku otvorila vrata i u zahod je ušla djevojka u trenirci, za njom još jedna, a zatim Marissina mama.

“Hej, Theresa!” veselo je rekla Marissina mama. “Drago mi je što te vidim. Drago mi je što si uspjela doći.” Opazivši izraz Theresina lica, usporila je i ušutjela.

“Zdravo, Sušan.” Ashleena je mama duboko udahnula i gotovo uspjela odglumiti da je sve u redu.

Ali Ashlee je morala izaći iz toga skućenog prostora prije no što joj se glava rasprsne. Pojurila je prema vratima.

“Djevojkama sjajno ide”, Sušan je nastavila s nelagodom. “Obje su stigle u polufinale turnira, a dakako, Robert je Ashlee dao najbolje savjete...”

“Robert?” Theresa se namrštila.

Ashlee je stala, rukom ispruženom prema vratima. O, ne!

Sušan je naglo udahnula. “Ashleen tata. Pa, da, zašto tebi to govorim? Želim samo reći kako je sjajno što Ashlee ima potporu profesionalnog igrača...” Ponovno je ušutjela.

“Robert je ovdje?” tiho je upitala Theresa, pogledavši Ashlee očima ranjene srne.

Sušan je ponovno pokušala izgladiti situaciju.

“Da, mislila sam da znaš.”

“Zvala si ga?” šapnula je Theresa te stala između Ashlee i vrata. Ashlee je kimnula, okamenjena. Slomila joj je srce!

“On ti je poslao kartu u omotnici koju si skrivala od mene?”

Ponovno je kimnula. Da, razbila je majčino srce u sitne komadiće.

“O, Ashlee!” s uzdahom je rekla njezina mama.

Theresa je otvorila vrata i otišla, prošla kroz predvorje i izašla na vrelinu.

“Ali, Ash, mama te izlaže prevelikom pritisku”, utješila ju je Marissa. “Uvijek u svemu moraš biti najbolja.”

“Mama-zmaj!” rekla je Ashlee sa slabašnim osmijehom. Ali iznutra je bila shrvana.

Nakon ručka sjedile su s Marissinim roditeljima i čekale suce. Robert je otišao potražiti Theresu kako bi je pokušao smiriti.

“Uvjerena sam da samo želi ono što je najbolje za tebe”, rekla je Sušan. Gospođa Mirotvorka, mama koja peče pite od jabuka, pomislila je Ashlee.

“Ja bih na tvojemu mjestu postupila isto”, rekla je Marissa. “Košarku ne bih ostavila ni za milijun dolara!”

“Pitam se kamo je otišla”, rekla je Ashlee. Što zbog slamanja majčina srca, a što zbog iznenadne glavobolje, igra u polufinalu nekako je postala sporedno pitanje.

Ali tata ju je uvjerio da treba igrati. Ne, kada ju je Marissina mama uplakanu izvela iz zahoda i odvela u restoran, Robert je zapravo rekao:

“Izađi na igralište, curo, i razvali ih!”

Kad se napokon smirila, pokušala mu je reći da se ne može usredotočiti, da tu krizu ne može zanemariti, ali on ju je prekinuo i pošao potražiti Theresu.

A tada joj je, na njezino iznenađenje, pomogao Marissin tata, poslovni čovjek u odijelu.

“Ovo nije tvoj problem, Ashlee”, tiho je rekao dok su suci zauzimali svoja mjesta, a dvorana se punila gledateljima. “To je zapravo problem tvojih roditelja.”

Svi su se zagledali u njega, a tada je Marissa kimnula.

“Što sam ti rekla?”

“Ti učini ono što moraš i ne dopusti da te uvlače u to”, nastavio je njezin tata. “Neka odrasli sami riješe svoje probleme.”

Bijele igralice izašle su na igralište kao pobjednice. Visoko podignutih glava zauzele su položaj na sredini terena.

Erlana je izvela ekipu Plavih.

“Igrat ćemo isti napad kao i u prošloj utakmici. Ja ću biti razigravačica.”

Lorene se usprotivila.

“Stavi Ashlee u napad”, rekla je. “Ona je naša najbrža igracica.

“Da, to je točno.” Lydia je otkazala poslušnost. U tom ju je trenutku zanimala jedino pobjeda. Erlana je mogla misliti što god želi. “Erlana, ti si jaka pod košem. Trebala bi biti krilni centar.”

I tako je Ashlee visoko skočila i osvojila podbačenu loptu te odmah dodala Loreni, koja je precizno i brzo driblala prema košu. Ashlee je pojurila prema obruču, primila loptu, instinktivno šutirala i postigla prve poene.

Lorene i Lydia potapšale su je po leđima.

Ali nakon slabog početka, ekipa Bijelih je živnula te nekoliko puta spretno nadmudrila obranu Plavih. Rezultat je bio izjednačen. Sve su igralice svim silama nastojale dovesti svoju ekipu u prednost.

Nakon deset minuta sudac je označio kraj prvog dijela utakmice. Teško dišući, Ashlee je slušala kako Erlana određuje taktiku za drugo poluvrijeme.

“Usporite”, rekla je Erlana. “Zadržite loptu. Ne riskirajte.”

Loš savjet! pomislila je Ashlee.

“Zašto bismo igrale obrambeno?” pobunila se. “Još uvijek je sve otvoreno. Trebale bismo napadati.”

U tom joj je trenutku pozornost privukla visoka prilika koja se spuštala stubama prema prvim redovima. Bio je to njezin tata, vratio se sam. Mami nije bilo ni traga.

“Odmah ću se vratiti”, rekla je suigračicama i potrčala prema tati.

“Ashlee, moramo utvrditi plan za drugo poluvrijeme!” viknula je Erlana za njom, na što su se suci u odjeljku okrenuli i zagledali u njih.

“Dakle?” upitala je Ashlee. “Jesi li je pronašao? Što je rekla?”

Robert je odmahnuo glavom.

“Nestala je. Žao mi je.”

Ashlee je osjetila kako joj se srce stegnulo.

“Doista sam je razočarala, zar ne?” Njezin se tata počeošao po glavi. “Mislim da si joj trebala reći. Ili sam joj ja trebao reći. Ali sada je prekasno.”

Ashlee je uzdahnula, zabacila glavu i zagledala se u red blještavih reflektora. U redu, saberi se. Nemoj upropastiti ovu priliku. Vрати se i igraј!

“Idi!” rekao joj je tata.

Sutkinja je puhnula u zviždaljku i ekipe su zauzele položaj za drugo poluvrijeme.

“Jesi li dobro?” Lorene je upitala Ashlee. “Izgledaš potreseno.”

“Dobro sam”, odgovorila je Ashlee. Duboko je udahнула i pokušala se usredotočiti.

Ekipa Bijelih drugo je poluvrijeme započela žestoko. Prije no što su Plave shvatile što se događa, igračica Bijelih šutirala je i postigla poen.

“Heј, izvrsno!” Ekipa Bijelih okupila se, sportski si čestitajući. Potom su otrčale na svoje položaje, spremne za nastavak igre.

Potrebno nam je nešto novo! u mislima je zaključila Ashlee. Osjetila je da popuštaju, vidjela je kako Erlana više na Lorene i Lydiju, iskaljujući se na njima. Prečesto izvodimo skok-šuteve. Moramo igrati ispod koša i postizati poene!

Kad je Darcie taj put dodala loptu Ashlee, Ashlee je pivotirala na mjestu i fintirala šut, privukavši obrambenu igračicu. A tada je brzim dijagonalnim sprintom driblala prema košu. Probila se i bila je slobodna za šut.

Publika je gledala kako se Ashlee munjevito brzo izmiče i mijenja smjer. Vidjela je kako se oslobađa dvije protivničke igračice te gotovo i ne zastaje pred linijom za tri poena.

Fiju! Lopta je letjela u visokom luku. Precizno je prošla kroz obruč, dodirujući samo mrežu.

Ashlee je trijumfalno skočila visoko podignute šake. Njezine su se suigračice okupile kako bi joj čestitale. Plavima je ponovno krenulo; nade su im porasle.

Ali kad se Ashlee vratila na obrambeni položaj, opazila je kretanje iza sudačkog odjeljka i s užasom shvatila da njezina mama silazi stubama prema njezinom tati.

Tada je sve usporilo - znakovi službenika, trčanje drugih igračica na položaje. Njezina je mama prišla njezinom tati, uprla prstom u njegova prsa i izgovorila riječi koje Ashlee nije mogla čuti.

Ashlee je ispustila dug uzdah, poput balona koji se ispuhuje. Osjećala se kao da joj se prsni koš urušio i ne može udahnuti.

“Jesi li dobro?” ponovno ju je upitala Lorene.

Theresa je u daljini vikala i prstom bockala Roberta. Marissin tata pokušao je stati između njih. Sutkinja je puhнула u zviždaljku.

Ashlee je kimnula i naslijepo izbila loptu razigravačici Bijelih. Lorene ju je uhvatila i driblala prema košu Plavih, s obrambenom igračicom Bijelih za petama. Ona je bila na redu za slavu — naglo je stala i fintirala. Obrambena je igračica projurila pokraj nje, omogućivši Lorene da baci loptu koja se odbila o ploču i donijela im dva presudno važna poena.

Ashlee je čvrsto zatvorila oči, otvorila ih i pogledala prema publici. Marissin je tata i dalje stajao, zureći prema stubama. Robert je pognuto sjedio. Therese nije bilo.

Bijele 31, Plave 29.

Plave su gubile, a Ashleeni su roditelji vodili Treći svjetski rat.

“Ashlee, na položaj!” viknula je Erlana.

Ashlee je duboko udahнула te dovela pluća i noge u funkcionalno stanje. U redu, teže od ovoga nije moglo biti. Dakle, posjeduje li mentalnu čvrstinu o kojoj joj je Erika govorila, za koju je Robert rekao da joj je potrebna? Može li biti nalik Michaelu Jordanu koji je košarku volio toliko da je prevladao sve prepreke i pronašao put prema pobjedi?

Oglasila se zviždaljka. Lopta je doletjela poput rakete. Ashlee ju je uhvatila objema rukama i projurila pokraj dvije protivničke igračice. Vidjela je obruč daleko pred sobom i mnoga tijela na putu do njega. Najprije je driblala desnom, a potom lijevom rukom. Obrambena joj se igračica približila i pokušala je zaustaviti, ali je Ashlee bila vrlo spretna, vrlo brza. Tada više nije bilo nikoga između nje i koša. Skočivši u zrak, Ashlee je posegnula prema košu i zakucala poen.

“Hajde, Ashlee, poljubi obruč!” viknula je Marissa, s objema rukama u zraku, hrabreći svoju prijateljicu.

Poljubi ga kao da uživaš u tom trenutku. Uživaj u djeliću sekunde kad ti se pobjeda nađe nadohvat ruke.

OSMO POGLAVLJE

Sunce je zašlo za jezero na golf-terenu Golden Palm, a njegove su se ružičaste zrake razmiljele po glatkoj površini vode.

“Dakle”, rekao je Robert dok je s Ashlee šetao pokraj jezera, “ti i Marissa uspjele ste postići ono što ste željele.”

Ekipe Plavih i Crvenih pobijedile su u polufinalnim utakmicama. Ušle su u finale, u kojemu će igrati jedna protiv druge.

“Ne osjećam se tako”, s uzdahom je rekla Ashlee. Nakon slatkog okusa pobjede, pojavio se osjećaj krivnje. “Ne mogu prestati misliti na mamu. Lagala sam joj. Hoću reći, kakvom me to čini?”

“Normalnom”, rekao je njezin tata. “Tvoja je mama pretjerala.”

“Doista?” Ashlee je stala kako bi promotrila krajolik. Glatka travnata površina pustog terena za golf prostirala se unedogled.

“Da, na stadionu je potpuno izgubila kontrolu. Dok je vikala na mene, nije mislila o tome kako će to utjecati na tvoju igru - mislila je samo na sebe.”

“Ali...” Ashlee je pokušala artikulirati složene misli koje su se rojile u njezinu umu. “Ne mogu vjerovati da ću ovo reći, ali, tata, možda je mama u pravu - postoje i važnije stvari od košarke... možda?”

Kad je podignula glas i završila upitnim tonom, Robert je hinio preneraženost.

“Hej, govoriš o mojoj vjeri!”

“Tata, uozbilji se! Osjećam se grozno. Što ti je mama rekla?”

“Ništa. Isto kao i uvijek. Za sve sam ja kriv - ja sam te poučio laganju i varanju, bla, bla, bla.”

“Joj!” Okrenuvši se, Ashlee je istim putem krenula prema njegovoj kući. “Znaš da je opet isključila mobitel?”

“Da, kažnjava nas šutnjom. Zato da bi se ti osjećala još gore.”

“Pa, uspijeva”, promrmijala je Ashlee, odmahujući glavom. “Misliš li da je možda otputovala u New York?”

“Ne pitaj mene. Gledaj, ona zna da si na sigurnom, a to je najvažnije. I zna da joj moraš lagati kako bi ostvarila svoj san. O njoj ovisi što će sada učiniti.”

Kraj razgovora. Tata joj je jasno dao do znanja da više ne želi razgovarati o svojoj bivšoj supruzi. Umjesto toga joj je savjetovao da se opusti i da se dobro naspava.

“Sutra je važan dan”, podsjetio ju je. “Prevažan”, složila se Ashlee.

Kad su ušli u kuću, tata ju je zagrlio.

“U protekla dvadeset i četiri sata sve se događalo prilično brzo, Ash. Želim da znaš koliko mi to znači.”

Kimnula je.

“I meni.”

“Ne samo košarka. Sve.”

“Znam, tata.”

“I ne brini se zbog Therese. Naviknut će se.”

“Mogu li dobiti toplu čokoladu?” upitala je Ashlee, udaljivši se i bacivši se na kauč. Nije mogla zamisliti da će njezina mama ikada prihvatiti košarku.

Ne nakon onoga što su Ashlee i njezin tata učinili. U pitanju je bilo povjerenje. A povjerenje je bilo razoreno, kao i Theresino srce.

Kasno iza ponoći Ashlee je gledala kroz prozor promatrajući zvjezdano nebo.

Mobitel joj je bio na jastuku, za slučaj da je mama nazove.

Možda bih trebala otputovati kući i razgovarati s njom, pomislila je. Ja sam joj sve. Zacijelo je jako povrijeđena.

Ali zvijezde su svjetlucale, činilo se kao da je podsjećaju na njezin san.

Sutra moram biti u dvorani, rekla je samoj sebi. Toliko sam se trudila da bih stigla u finale, ne mogu sada odbaciti sve to.

Ashlee je uzela mobitel i još jednom nazvala Theresu. Odmah se uključila telefonska sekretarica.

Uzdahnula je i pomislila na sve dane i noći koje je njezina mama provela radeći u restoranu. Dani su činili tjedne, mjesece i duge godine - naporan rad za skromnu plaću, poput gmizanja kroz tunel bez svjetlosti na njegovu kraju.

Da, nije čudno što to ne želi meni, pomislila je Ashlee.

Ali za Theresu je na početku sve bilo drukčije — bila je glamurozna mlada žena u braku s dobro plaćenom košarkaškom zvijezdom i uživala je u slavi i novcu.

Ashlee je udarila jastuk i pokušala se udobno smjestiti. Okrenula se i pokušala ponovno. Uzalud.

To je to - sutra rano ujutro putujem kući! zaključila je. Znala je daje to najveća odluka u njezinu životu, a da ju je itko pitao zašto odustaje od finala i napušta svoj san, ne bi znala objasniti. Znala je samo daje ta odlučnost proizašla duboko iz nje i utvrdila se u njezinu umu.

Moram otputovati kući i razgovarati s mamom. Ne pitaj. Ne pokušavaj me spriječiti. Moram to učiniti!

“Shvaćam”, tiho je rekao Robert.

“Doista?” Ashlee je bila iznenađena tim iznenadnim preokretom - vlastitom odlukom, tatinom reakcijom, činjenicom da se više nije osjećala razapetom.

Mimo su gledali jedno drugo preko uskog stola.

“Shvaćam što činiš i zašto to činiš”, nastavio je, odlučan u nastojanju da sakrije razočaranje. “Velika je stvar odustati od ovoga kampa, ali podupirem tvoju odluku, Ashlee, što god izabrala.”

“Hvala, tata.”

“Sljedeće godine pokušaj ponovno”, mirno joj je predložio. “Nemoj protratiti darovitost.”

“Kao što si je ti protratio?” odjednom više nije bilo granica. Ashlee je osjećala da s njim može razgovarati o svemu.

“Točno”, priznao je zagledan kroz otvorena vrata, u teren za golf. “Svjestan sam da sam imao sve i da sam sve odbacio.”

“Kad ste se ti i mama rastali - tko je bio kriv?”

“Samo ja. Pio sam, slava mi je udarila u glavu. Theresa mi je desetak puta pružila priliku, a ja sam ih sve upropastio.”

Ashlee je bez riječi zurila u svoje ruke.

“Bilo joj je teško”, priznao je Robert. “Moj je problem što me svlada krivnja čim je vidim.”

“Jesi li joj to rekao?”

Odmahnuo je glavom.

“Čim me ugleda, zapljusne me valom gnjeva. Nemam priliku. I ne zaslužujem je.”

“Shvaćam!” promrmljala je Ashlee, još odlučnija u namjeri da se vrati kući i riješi problem s mamom.

Pakirala je torbu dok je Robert gledao raspored letova. Rekao je da će je odvesti ravno u zračnu luku.

“Nećeš igrati u finalu?” ponovila je Marissa kad ju je Ashlee nazvala u hotel. “Jesi li poludjela?”

“Objasnit ću ti kad se vratiš u New York”, žurno je rekla Ashlee. “Zdravo i sretno!”

Ashlee i Robert stavljali su njezine torbe u džip kad je pred kućom stao taksu iz kojega je izašla Ashleena mama.

“Ne morate čekati”, Theresa je rekla vozaču. Platila mu je i taksije krenuo.

Neko vrijeme nitko nije prozborio ni riječ. Ashlee je preneražena zurila u mamu.

“Dobro, dobro”, počela je Theresa podižući obje ruke kao da se želi obraniti od Ashleena gnjeva.

“Mislili smo da si otputovala kući!” viknula je Ashlee. “Nisi se javljala na mobitel.”

“Vratila sam se u hotel. Morala sam razmisliti.”

“Mama, odustala sam od finala.”

Theresa nije odgovorila, već je nastavila.

“Sagledala sam situaciju iz svih kutova”, objasnila je. “Najviše sam razmišljala o tome koliko tebi znači ta igra, Ashlee. Do sada uopće nisam razmišljala o tome.”

“Odustala sam”, ponovila je Ashlee. I dalje nije dopirala do nje.

“Prvi sam put pokušala zamisliti kako je tebi”, nastavila je njezina mama. “Sjećam se dok si bila mala djevojčica ovdje na Floridi, kako si trčala po travnjaku, uvijek s košarkaškom loptom u rukama. Bila si puna energije. I odrasla si u ljubavi prema toj igri, što me je boljelo, kao što vjerojatno možeš zamisliti.”

“Znam, mama. Shvaćam.”

Theresa je stajala na prilazu u trapericama i majici, sitna i ranjiva.

“Zato jer si bila vrlo bistra, uvijek ispred druge djece. Vrlo inteligentna.”

Odmahnula je glavom, boreći se protiv promuklosti prouzročene suzama koje su navirale.

“Uđi da razgovaramo”, rekao je Robert. Poveo ih je u kuću.

“U redu je, dobro sam”, rekla je Theresa kad ju je Ashlee posjela, a Robert joj je donio čašu vode. “Kada sam sinoć u onoj bijednoj

hotelskoj sobi razmislila o svemu tome, shvatila sam da sam ja kriva - ja sam sve pogrešno shvatila.”

Ashlee je sjela nasuprot mami i zagledala se u nju.

Mama ju je prvi put pogledala u oči.

“To nije isključivi izbor, zar ne? Ne moraš izabrati košarku ili školarinu - jedno ili drugo.”

“Doista to misliš?” dahnula je Ashlee.

Theresa je kimnula.

“Oboje je moguće.”

“Da!” Ashlee je pogledala tatu koji je šutke stajao pokraj vrata. Nakon svih tih godina, nakon svih svađa, u maminu srcu napokon su se otvorila vrata.

“Znam koliko si se trudila da dospiješ ovamo i koliko si marljivo učila za Queensbridge. Potrudila si se postići ono što želiš u životu. Uči marljivo, igray marljivo”, rekla je Theresa i slegnula ramenima.

“Tako možeš imati sve!”

DEVETO POGLAVLJE

Gomila ljudi došla je gledati finalnu utakmicu djevojačkoga košarkaškog kampa.

“Vidiš li moju mamu?” upitala je Ashlee Marissu dok su stajale pokraj igrališta, čekajući da suci zauzmu svoja mjesta. “Nećeš vjerovati, ali ona sjedi pokraj tate, odmah iza tvojih - pogledaj!”

“U pravu si - ne mogu vjerovati!” s uzdahom je rekla Marissa. Kad ih je zadnji put vidjela, Theresa je vikala na Roberta, spremna na svađu.

Ashlee se nasmiješila.

“Znam, nevjerojatno je. Objasnit ću ti poslije.”

“To si mi već rekla”, požalila se Marissa. “Kad si mi rekla da odustaješ od finala.”

“Oprosti. Sve se dogodilo jako brzo”, s osmijehom je rekla Ashlee. Osjećala se kao da lebdi, slobodna od svega što ju je pritiskalo cijeloga života. “Čuj, Plave će srediti Crvene, vidjet ćeš!”

“Zašto me ti pokušavaš ubiti u pojam? Mislila sam da si mi prijateljica!” požalila se Marissa, hineći povrijeđenost. Svukle su donji dio trenirke i počele se zagrijavati u kratkim hlačama.

“Što prijateljstvo ima s tim?” odvratila je Ashlee i još se jednom nasmiješila. Napokon je došao taj trenutak kad će odigrati svoju najvažniju utakmicu.

“Ovo je finale, draga. Ovo je rat!”

Plave protiv Crvenih u finalu. Djevojke su bile elita mlade američke košarke i šepirile su se na igralištu. Visoke, jake, spretne djevojke polagano su se zagrijavale dok se suci pripremali za svoj posao.

Ashlee i Marissa zajedno su izvodile vježbe istezanja i zaustavljanje jednim dodiranjem sve dok Ashlee nije primijetila da Erlana gnjevno zuri u nju.

“Ups, izgleda da bih se trebala držati svojih suigračica”, promrmljala je.

Marissa je kimnula i poželjela joj sreću.

“Ali ne očekuj ustupke od mene!” upozorila ju je hineći ozbiljnost kad je Ashlee otrčala među ekipu Plavih.

Kad je stigla, Erlana je razgovarala s Lydijom i Darcie.

“Što je?” upitala je Ashlee raširivši ruke, dlanova okrenutih prema gore.

“Zanima nas kako to da si odjednom toliko prisna s Crvenima?” promrmljala je Darcie.

Ashlee ih je zaprepašteno gledala.

“Nije odjednom. Marissa i ja zajedno igramo u Tribeca Saintsima - kod kuće u New Yorku.”

“Meni to zvuči prilično prisno”, rekla je Erlana kao da su njezine sumnje potvrđene. “Slušaj, Ashlee. Ne ponašaj se kao dobra timska igračica, a sada mi je jasno zašto!”

“Hej” pobunila se Ashlee kad joj je Erlana okrenula leđa, a Darcie i Lydia su mrmlijale među sobom.

“Što joj je jasno?” upitala je Lydiju.

Lydia joj je odgovorila bez uvijanja.

“Misli da ne dijeliš našu timsku kemiju. Erlana je to vidjela na samom početku.”

“Ali dijelim!” Ashlee nije mogla vjerovati svojim ušima. A tada joj je sinulo.

“Čujte, nemojte vjerovati Erlani. Ona igra psihoigrice. Toliko žarko želi biti izabrana!”

“Baš!” Lydia i Darcie odmahnule su glavom u podrugljivoj nevjerici i okrenule se.

Dobro, ne morate mi vjerovati! pomislila je Ashlee.

Ali tada je bila sigurna da Erlana u tom presudnom trenutku izbora u njoj vidi svoju najveću protivnicu. Taj posljednji trik bio je tek pokušaj da isključi Ashlee iz igre.

“Pokazat ću im tko ovdje igra timski!” tiho je rekla kad su se ekipe pripremile za podbacivanje lopte.

Sve su djevojke igrale kako su najbolje znale. Kretale su se brzo poput munje, razmišljale još brže, driblale i dodavale, okretale se i fintirale kao da su rođene košarkašice. Gomila je klicala sa svakim veličanstvenim košem i vrhunskom obranom, dok je lopta letjela s jednoga kraja igrališta na drugo. Navijali su i ustajali kada bi god njihov tim postigao poen. U sudačkom odjeljku suci su tiho bilježili svoja opažanja.

Kao samoizabrana razigravačica, Erlana je ponovno držala loptu za sebe, namjerno isključujući Ashlee iz napada i tražeći loptu čak i kad nije bila u dobrom položaju.

Dobro, progurat ću se i oteti loptu! odlučila je Ashlee nakon prvih pet minuta frustrirajuće igre. Obje ekipe imale su po devet poena. Brzo je oduzela loptu i pojurila prema lijevom krilu. Približavajući se dvjema obrambenim igračicama Crvene ekipe, brzo je promijenila smjer i pojurila prema košu.

Erlana je bila slobodna na drugoj strani igrališta. Ashlee joj je dodala loptu. Erlana je šutirala i postigla koš.

Začulo se klicanje za Plave. Gomila je udarala nogama.

Ali Crvene su neočekivano oduzele loptu Plavima i jurile prema svojoj polovici igrališta. Marissa je brže od ostalih stigla do linije za "tricu", uhvatila loptu, pivotirala i postigla koš.

Navijači Crvenih bili su izvan sebe i cijela je dvorana odjekivala.

Ashlee je duboko udahнула i pogledala prema mjestu na kojemu su sjedili njezini mama i tata. Sjedili su na rubovima sjedala, nagnuti naprijed. Još jedan dubok udah i Ashlee je bila spremna.

Lorene je taj put izvela nisko dodavanje Erlani koja je bila na liniji za "tricu". No Marissa je presrela loptu, ali se suočila s velikim izazovom - Ashlee.

"Naprijed, Crvene!" vikali su navijači.

Ashlee je pojurila prema Marissi i zauzela niski stav. Marissa je fintirala, ali Ashlee nije nasjela. Nastavila je izazivati, prisiljavajući Marissu na pivotiranje i traženje pomoći.

Tada je i Erlana došla čuvati Marissu. Marissa je morala dodati. Ponovno je pivotirala, a Erlana je u djeliću sekunde grubo uhvatila protivničin lakat.

Začula se zviždaljka. Sutkinja je dosudila prekršaj.

Crvene igračice igrale su izvan graničnih linija. Plave su bile pod pritiskom zbog Erlanine panične pogreške. Gomila je ostala bez daha.

"Napad!" viknula je ubacivačica vrativši loptu u igru.

Lopta je poletjela visoko iznad glava igračica, prema Marissi koja je na trenutak bila slobodna. Erlana i Ashlee visoko su skočile kako bi presrele loptu. U zraku su se sudarile, a Ashlee je osjetila oštru bol u

rebrima kad su obje pale na pod. Ashlee se okrenula na bok i ostala nepomično ležati.

Sutkinja je dala znak za zaustavljanje igre.

Ashlee je ležala, nije mogla disati. Erlana ju je udarila laktom — možda su joj rebra puknula!

“Ne miči se”, upozorila ju je sutkinja kleknuvši pokraj nje. Zaštitila je Ashlee od igračica koje su se okupile oko nje. Erlana je ustala i sagnula se hvatajući se za nogu, kao da joj je natkoljenica ozlijeđena.

Ashlee je ležala s koljenima privučenim grudima. Bila je uvjerenjena da ju je Erlana namjerno udarila laktom.

Suludo! Njezin je životni san bio razoren zbog igračice iz njezine ekipe!

Sutkinja je brzo pozvala fizioterapeuta za obje ozlijeđene igračice.

“Ash, jesi li dobro?” Marissa se sagnula ispod sutkinjine ruke. Zabrinuto je šaptala. “Hajde, pokušaj ustati!”

“Ne, ne miči se”, rekao je fizioterapeut kleknuvši pokraj Ashlee. “Gdje te boli?”

“Između rebara, ovdje!”

“U redu, primila si udarac, mišići su zgrčeni. Polako. Pokušaj normalno disati.”

“Je li joj rebro slomljeno?” Marissa je zabrinuto upitala fizioterapeuta.

Molim te, Bože, ne! molila je Ashlee. Daj mi pravednu priliku da zaslužim svoje mjesto. To mi znači sve! Polako je udahnula i bol je popustila. Okrenula se na leđa.

Fizioterapeut je kimnuo.

“Dobro je. Diši duboko.”

Diši. Opusti se. Diši. Ashlee se usredotočila.

“Možeš li sjesti?” upitao je fizioterapeut.

“Dakako.” Ashlee je sjela, a tada ustala. Bol je jenjavala. Bit će dobro.

Pet metara dalje Erlana je i dalje bila sagnuta, ne želeći pogledati u Ashleenu smjera.

Da, to je bio podao trik. Ashlee se uspravila, spremna za igru. Odlučila je držati se podalje od Erlane i dati sve od sebe kako bi je izabrali.

Sutkinja je puhнула u zviždaljku i podignula ruku, dajući znak za nastavak igre.

Ashlee je jurila i izmicala u svojim sretnim Air Jordan tenisicama. Skakala je, šutirala i hvatala odbijene lopte. Trudila se uhvatiti svaku dodanu loptu, oslobađala se i s lakoćom driblala duž cijelog igrališta.

“Ta cura je dobra!” složila se publika. Robert Elkin i Theresa Carson bili su ponosni.

Plave 24, Crvene 22. Ashlee je osvojila još dva poena, visoko skočila i podignula stisnutu šaku.

Suci su pomno bilježili svoja opažanja.

Volim ovu igru! pomislila je Ashlee kad je s lakoćom osvojila još dva poena.

Trčala je, saginjala se i izmicala. Predviđala je poteze protivnica i bila na pravomu mjestu.

“Ashlee je dobra!” Theresa je promrmljala Robertu, prvi put shvativši da je njezina kći sjajna košarkaška zvijezda.

Pobijedit ćemo! zavjetovala se Ashlee kad je pred kraj dovela Plave u prednost. Plave 33, Crvene 30.

Ni jednom nije pomislila da bi mogle izgubiti.

DESETO POGLAVLJE

“Ovo su igračice koje idu na Američko juniorsko natjecanje u Mayaguezu, Portoriko”, najavila je glavna sutkinja.

U dvorani je vladala tišina. Marissa je sjedila s mamom i tatom. Ashlee je stajala između Roberta i Therese. Doimalo joj se da se reflektori iznad njihovih glava zamagljuju i lebde.

“Bez određenog redoslijeda: Lydia Robinson, Florida; Christianne Barry, Teksas; Marissa Roberts, New York.”

Marissa je od sreće pokrila lice rukama. Njezini mama i tata bacili su se na nju i grlili je, a kad su je napokon pustili, lice joj je otkrivalo krajnju nevjericu.

Ashlee je pogledala prema reflektorima i zadržala dah kad je sutkinja nastavila.

“Lorene Newby, Indiana; Ellen Carroll, Arizona; Leah Knight, Kalifornija.”

Šest igračica već je bilo izabrano. Ashlee nije bila među njima. Visoko je podignula glavu i slušala, osjetivši zabrinutost.

“Genifer Colby, Florida; Ashlee Carson, New York; Carolyn Harper...”

Ashleene su noge popustile i srušila se na sjedalo. Tata ju je podignuo i zagrlio. Mama je skakala na mjestu.

“To, dušo!” viknuo je Robert.

Ashlee se izvukla iz njegova zagrljaja i zagrlila mamu.

“Uspjela sam!” viknula je. “Mama, jesi li vidjela? Ušla sam u državno natjecanje!”

“Bila si žestoka!” Robert je rekao Ashlee.

Odvezao ih je u piceriju na obali, a kad su sjeli za stol, sve je konobare obavijestio o uspjehu svoje kćeri.

“Da, pa, pomoglo mi je to što sam znala da me ti i mama gledate”, odgovorila je Ashlee. “Osim toga, živcirala me je ona mala s Floride.”

“Koja?” za Theresu je cijela utakmica bila kovitlac crvenih i plavih dresova, zviždanja te brzih pokreta dugih nogu i ruku.

“Erlana. Pokušala mi je potpuno uskratiti loptu.”

“Da, što sam ti rekao?” Ashleen je tata mahnuo paru koji ga je prepoznao s drugog kraja prostorije.

“Nisam joj namjeravala dopustiti da me slomi, čak ni nakon što me je laktom udarila u rebra”, s osmijehom je rekla Ashlee.

“Ona nije izabrana”, istaknuo je njezin tata. “Sve se vraća, sve se plaća.”

“Ali ti si bila dobra!” rekla je Theresa, još uvijek u šoku, zureći u tanjur tjestenine.

Robert i Ashlee su se pogledali i nasmijali se.

“Mislim, znam ono što sam čula. Ali valjda sam morala vidjeti da bih povjerovala.”

“Bolje ti je da vjeruješ”, rekao je Robert. “Moja kći će s lakoćom stići do državnog prvenstva!”

“Naša kći”, tiho je rekla Theresa.

Ušutjeli su. Carsonova i Elkin nikada nisu bili osobito vješti u razgovoru i premda se situacija toga vikenda mijenjala nabolje, ponešto će uvijek ostati isto.

“Dakle, Ashlee... “ rekla je Theresa dok su zajedno sjedile u zrakoplovu, vraćajući se kući.

“Dakle, mama?” Eto ga — predavanje o laganju i iznevjerenom povjerenju. Ashlee ga je očekivala. Pretpostavila je da ga mama čuva za trenutak kad ostanu same.

“Dakle, rastajemo se”, rekao je Robert kad ih je dovezao u zračnu luku. Parkirao je na zabranjenom mjestu i ostavio upaljen motor kako bi pozdravljanje bilo kratko i slatko. Tako je bilo bolje.

“Da, tata. Hvala.” Ashlee je osjećala da će zaplakati ako odmah ne krene.

“Hvala ti, Roberte”, rekla je Theresa gotovo nečujno, ali je i to bilo čudo.

Njih dvoje se neće spektakularno pomiriti - Ashlee se nije zavaravala.

Ali njezin je tata imao dom i posao, a mama je pristala izaći na zajednički ručak i nije vikala na njega. Robert je zamolio Ashlee da mu pošalje poruku kad slete. Hej, i to je napredak!

“Možda dođem u Portoriko da vidim kako igraš”, predložio je Robert na odlasku.

“Super!” rekla je Ashlee kimajući. Možda, a možda i ne. Neće se preko noći pretvoriti u oličenje pouzdanosti. Ali znala je da je itekako ponosan na nju.

Ashlee je gledala kako prilazi automobilu i započinje gorljivu raspravu s neuniformiranim pozornikom koji mu je namjeravao napisati kaznu.

“Dakle, misliš da te u košarci čeka sjajna budućnost?” tiho je upitala Theresa. Gledala je pokraj Ashlee, kroz majušan prozor, u noćno nebo. “Znaš, na web-stranici škole u Queensbridgeu pročitala sam da imaju sjajan srednjoškolski košarkaški tim.”

“Dakako”, s osmijehom je rekla Ashlee. Zar njezina mama tako brzo uči? “Ako me prime, moći ću učiti i igrati!”

“Kad”, ispravila ju je Theresa. “Kad te prime!”

Ashlee je veselo kimnula.

“Držim palčeve. I želim biti još bolja”, povjerila je mami. “Tako dobra kao Michael Jordan. To je moj istinski cilj.”

“Biti najbolja?”

“Biti onoliko dobra koliko mogu biti.” Razvijati tijelo, uvježbavati skokove i okrete. Usavršiti sve to. Dat će sve od sebe.

Ashlee je osjetila kako se zrakoplov spušta, vidjela je kako se krilo na njezinoj strani strmo naginje. Dolje su svjetlucala majušna narančasta svjetla grada. “Dakle, ma-ma, zašto odmah ne očitaš bukvicu zbog laganja, da završimo s time?”

Theresa se slabašno nasmiješila.

“Preskočimo je, može?”

Ashlee ju je zaprepašteno pogledala.

“Doista?”

Zakrilca su se spustila, a motori su brujili.

“Promijenila sam se”, rekla je Theresa. “Ubuduće ću biti toliko opuštena da me nećeš prepoznati.”

Kotači zrakoplova dodirnuli su pistu.

“Sjajno!” promrmljala je Ashlee. “Dakle, sutra navečer mogu bez svađe otići na trening?”

Njezina je mama kimnula, a tada dodala jedan uvjet.

“Nakon što napišeš zadaću.”

“Ali već sam pristupila ispitu, sjećaš se?” Kad se zrakoplov približio ulazu, bile su na poznatom teritoriju.

“A rezultate ćemo doznati tek sljedeći mjesec”, odvratila je Theresa. “Dakle, još ne znamo hoćeš li biti primljena u Queensbridge. Ne želim da u međuvremenu popustiš u ovoj školi.”

“Ma, što se dogodilo s novom opuštenošću?” uzdahnula je Ashlee i posegnula u pretinac kako bi uzela maminu torbu.

Žena s druge strane prolaza zamolila ju je za pomoć.

“Srećom, dovoljno si visoka da je dosegneš”, rekla je s osmijehom. Theresa se nagnula preko prolaza. “Moja kći je izabrana za natjecanje za državni košarkaški tim!”

“Super. Sretno!” s osmijehom je odgovorila žena.

Ashlee i njezina mama izašle su na hladan njujorški zrak. Izvana su bile iste kao prije, ali iznutra potpuno drukčije.

“Laku noć”, govorio je član posade svakom putniku.

“Zbogom”, rekla je Ashlee. Sišla je stubama i stala na asfalt. Puhao je jak ledeni vjetar, ali je njezino srce još uvijek treperilo i osjećala se kao da lebdi.

Kraj

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[1. poglavlje](#)

[2. poglavlje](#)

[3. poglavlje](#)

[4. poglavlje](#)

[5. poglavlje](#)

[6. poglavlje](#)

[7. poglavlje](#)

[8. poglavlje](#)

[9. poglavlje](#)

[10. poglavlje](#)